

Veto

Studentenweekblad
van de Leuvense Overkoepelende
Kringorganisatie

nummer 16
maandag 15 januari

jaargang 22 - 1995-1996

afgite: Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

**Fiskale techniek moet unief doen besparen
op personeelskosten**

Assistenten worden vervangen door bursalen

De KU Leuven wil haar fakulteiten de mogelijkheid bieden om meer bursalen aan te vragen bij de onderzoeksraad. Die bursalen — doctorandi die van de universiteit zelf een beurs krijgen om hun doctoraat te volbrengen — moeten in de fakulteiten evenwel de plaats innemen van assistenten, die voor de unief duurder uitvallen. In feite gaat het om een fiscale techniek, waarbij assistentenmandaten omgezet worden in goedkopere want belastingvrije beursmandaten. Assistenten en bursalen hebben echter een verschillend statuut en een daarmee samenhangende taakomschrijving, zodat zij niet zomaar gelijkgeschakeld mogen worden.

Het grote verschil tussen assisterend academisch personeel (AAP) en bursalen is eenvoudig gesteld dat die laatste niet tot het personeel van de unief behoren. Beide

groepen doen aan wetenschappelijk onderzoek aan de universiteit in het kader van een doctoraat. Assistenten hebben daarvoor zes jaar, terwijl de beurs van bursalen maximum vier jaar overspant. Assistenten krijgen twee jaar langer de tijd voor hun onderzoek omdat ze in die zes jaar 'didaktische ondersteuning' moeten bieden aan het zelfstandig academisch personeel (ZAP, alle personeel van docent tot gewoon hoogleraar). Die taak omvat bijvoorbeeld het begeleiden van seminars of oefeningen. Wanneer er geen specifieke onderwijsopdracht is, wordt de assistenten ook vaak gevraagd de profen te ondersteunen bij hun onderzoek of daaraan verbonden publikaties.

Van bursalen daarentegen mag geen tegenprestatie geëist worden. Zij krijgen gedurende vier jaar een beurs die louter dient om onderzoek te doen in functie van hun doctoraat. In hun statuut wordt expliciet gesteld dat zij geen beroep mogen uitvoeren als compensatie voor de beurs. Het statuut van de bursalen is te vergelijken maar niet te verwarren met dat van doctorandi die hun beurs ontvangen van het Nationaal Fonds voor Wetenschapsonderzoek (NFWO) of het Vlaams Instituut ter bevordering van Wetenschappelijk onderzoek in Technologie (IWT). NFWO'ers mogen trouwens wel degelijk acht uur administratief werk of vier uur practica voor de unief verrichten.

Prestaties

Het grote probleem ligt dan ook voor de hand. Als bursalen assistenten gaan vervangen en die bursalen geen onderwijsmandaat hebben, wie gaat dan de didaktische ondersteuning bieden? Het assisterend personeel is zich bewust van de dreiging die boven hun statuut hangt. Gevraagd naar een officiële reactie onthielden de vertegenwoordigers van het AAP in de academische raad (AR) zich van commentaar "omdat het strategisch gezien niet verstandig zou zijn om nu al in onze kaarten te laten kijken." Voor de assistenten staat er inderdaad heel wat op het spel, ook al bedreeft de maatregel niet meteen diegenen die nu in dienst zijn. Indien echter nieuwe doctorandi als bursaal en niet meer als assistent aan de universiteit komen, kan dat voor de nieuwelingen een inkomensverlies van tien procent betekenen. Het toegewezen beursbedrag kan immers beperkt worden tot negentig procent van een netto assistentenwedge.

Daarnaast zijn de assistenten ook

Ondertussen in Alma 2. Meer zware verhalen over licht radioactief afval op pagina 10

(foto: Peter Dhondt)

binnenin

Alma 3

Wat is er nu in godsnaam fout aan de Alma-schelets? Beetje nagenietend van een zeven gangen-maaltijd in een schabouwelijk duur Brussels restaurant, hebben we het ons algevraagd. Vooraan laten we echter tegen een uur of twaalf door de Alma een lasagnaatje bij het ontbijt brengen. Bestellen doen we via kotnet en de lege schotel klieperen we gewoon door het raam.

PWA 4

En waar denkt u terecht te komen na uw studies? Aan de band in een kookjastafabriek in Vilvoorde? Op een scheepswerf in het Waasland? Bij Union Minière of Shell-Nigeria misschien? Nee hoor, een carrière als PWA'er is net iets voor u. Lekker voor iemand anders Almaschotels gaan ophalen. Onze personeelsgids, twintigduizend werkaanbiedingen, hondig samenbeald op één bladzijde.

Welsprekendheidstornooi 9

Elk jaar haalt het Vlaams Rehtsenootschap op zoek naar ene nieuwe Demosthenes of Tetsero. Dat bij onkunde van Lätijn en Grieks, et Althemeen Westvlaams de rol van Europese kultuurhölle overneemt, kan alleen maar toejuicht worden. De winnaar kreeg een Acco-ullgave vol Alma-perikelen kado: "Ober, er zit een haar in mijn lasagna? Ober? Oberurr. Alma, ik wil een ober in mijn restaurant." (zie ook de achterpagina)

beveesd voor een uitholling van hun statuut. Het wezenlijke verschil met bursale doctorandi is zoals gezegd dat het AAP een arbeidsprestatie mag of moet leveren. Dat betekent dat de universiteit, zoals voor al haar ander personeel, moet voorzien in de sociale zekerheid van het AAP. De universiteit betaalt daarvoor dertig procent belasting op de lonen, hetgeen uiteraard flink doorweegt in haar budget. Vandaar dat zij nu in de verleiding komt om een aantal van de assistentenposten te vullen met belastingvrije bursalen. Om het wetenschappelijk onderzoek te bevorderen heeft de federale regering, bevoegd voor begroting maar niet voor wetenschap en onderwijs, de kosten van de sociale zekerheid voor de bursalen op zich genomen. Die bursalen moeten zich dan evenwel beperken tot hun onderzoek en mogen niet als

volg op p. 3

Acht koten op tien niet brandveilig?

"Als we ons reglement strikt toepassen, dan kunnen we tachtig procent van de Leuvense koten sluiten." Dat zegt kommandant Beelen van de Leuvense brandweer. Oude gaskachels, ontoereikende elektrische bedrading, zelf ineengetimmerde mini-keukentjes zijn enkele van de belangrijkste potentiële gevaren die tipisch zijn voor studentenkot. Nochtans is er op het vlak van brandpreventie al heel wat werk verzet door gezamenlijke inspanningen van de Huisvestingsdienst en brandweer. Het voorname resultaat daarvan is het feit dat voor het laatste betreunde studenten-slachtoffer bij een brand al vier jaar teruggegaan moet worden. Toch kan er nog heel wat verbeterd worden aan de situatie. Veto stak zijn zwaalicht op bij de brandweer. Het resultaat leest u op p.5

(be)

GROEP T INGENIEURS MET VISIE
INDUSTRIËLE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Blauwput • Vuurkruisenlaan 4 • 3000 Leuven • Telefoon 016 230850 • Telefax 016 228343

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in *Veto* behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejahr en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in *Veto*.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Duitsland

Betreeft het dossier 'Studeren in Duitsland' in *Veto* 15. Op pagina 7 staat een foto van een studentenbetoging in Münster. De eis: "Geen inschrijvingsgeld!"

De beeldtekst van *Veto*: "Sudetenland Duits!" - een eis van Nazi-Duitsers en sommige ekstremistische leden van de "Bund der Heimatvertriebenen", maar zeker niet van de Duitse studentenbeweging. Geen enkele democratische Duitser stelt de grenzen van het huidige grondgebied in vraag. Twee pagina's verder nog zolets: een Duitse studentenbetoging met titel van *Veto*:

"...Eupen, 1940". Intocht in Duitstalig België (gebruikt *Veto* trouwens voortaan altijd het woord 'oorlogsuitrusting' in plaats van 'defensiemacht' zoals op pagina 97). Twee keer under-the-line de boodschap: "Deutsche (Studenten) = Nazischweine". Een buitengewoon pijnlijke verslaggeving in jullie dossier 'Studeren in Duitsland' - noch grappig/satirisch noch origineel - gewoon: ontzettend pijnlijk!

Frank Tönissen,
Ginkgo Biloba

nvdr.: Veto houdt van Duitsland, zijn volk en zijn leiders.

Groep T

Daar men geen krant, tijdschrift of brochure kan openslaan zonder daarin de slogan: "Groep T, ingenieurs met visie.", tegen te komen besloot ik om ook maar eens een cursus Frans bij Groep T te volgen. Na het toch wel vrij prijzig inschrijvingsgeld betaald te hebben, startte ik op een dinsdagavond met goede moed in het 'eerste jaar praktische kennis' (PK1).

Aanvankelijk beviel het me zeer goed. We hadden een tolle juffrouw, een plezante groep, en we leerden ook nog een beetje Frans en dat alles in een aangename en ontspannende sfeer.

Geen vuilte aan de lucht, zal u denken, maar schijn bedriegt. Op de derde dinsdag voor de kerstvakantie kwam het minder goede nieuws. De directeur van 'Temata' deelde ons zonder schroom het volgende mede: "Zonder leerlingen, deze groep zal moeten ophouden te bestaan. Wegens een tekort aan leerlingen in het tweede jaar praktische kennis (PK2) moeten we daar een groep minder inrichten. Daardoor eist de juffrouw van PK2 nu jullie groep op, om aan haar aantal uren te komen." Er volgde nog een hele waslijst getallen, argumenten en verontschuldigheden dat het echt niet anders kon en dat alle mogelijkheden nagegaan waren. Om een lang verhaal kort te maken, waren er drie wijzigingen waarin we ons maar moesten schikken en dat eigenlijk zonder inspraak: we moesten van juffrouw, van groep en tot slot van dag veranderen. Met andere woorden onze groep PK1 van dinsdag werd opgesplitst en verdeeld over maandag, woensdag en zaterdagvoormiddag. Dat hierdoor de nodige ontevredenheid en hilariteit ontstond, is zeer goed te begrijpen.

Er waren nochtans andere en betere oplossingen mogelijk geweest. Maar het beetje interne goede wil bij de betrokken personen, die hiervoor nodig was, ontbrak.

het onderwijs?

De reactie van vele hogescholen zal er ongetwijfeld een zijn van managers die vanaf nu de hakbijl hanteren.

De hakbijlspecialisten hebben, in functie van de Heilige Enveloppe, reeds een eind gemaakt aan de tijdelijke kontrakten (meer dan honderd in de provincie Brabant alleen), stellen prestatie-regelingen voor die tot een werkwolumentvermeerdering leiden van dertig procent, leggen vakantieregelingen voor die vier weken meerprestatie met zich brengen op jaarbasis, enzovoort.

De concurrentiepositie tussen de hogescholen onderling zal het Vlaams hogescholenlandschap belagen. Omwille van deze concurrentie moeten leerkrachten meer presteren. Alsof meer presteren recht evenredig is met meer kwaliteitsvol presteren! Overwerkte leerkrachten kunnen onmogelijk zorgen voor een degelijk onderwijs.

Als studenten moeten wij opkomen voor een democratisch, degelijk en toegankelijk onderwijs. Nu is het moment om solidariteit te tonen met de vakbonden en samen op straat te komen tegen de besparingen. Het gaat hier ook over ons onderwijs.

E. Nackaerts,
3de jaar SHH

Ons, een dertigtal studenten, werd echter wel gevraagd de nodige goede wil te tonen om in het midden van het jaar onze planning aan te passen. En hier heb ik het dan vooral over het laatste punt: het veranderen van dag. Maar ja: "Jullie mogen nog van geluk spreken dat er drie dagen zijn waarnaar uitgeweken kan worden..."

Tot slot, voor zij die niet meer in staat zouden zijn de cursus verder te volgen op één van de uitwijkdagen: "Het is onmogelijk een deel van het lesgeld terug te betalen, maar we kunnen wel een fikse korting voorzien bij de inschrijvingen voor volgend jaar." ?!!

Tom Nys,
student Industriële bedrijfskunde

Hogescholen

De syndikale akties in de sektor van de openbare diensten maken de discussie rond het hogeschooldecreet aktueller dan ooit. Hervormingen, tot daar nog, maar wat zullen besparingsmaatregelen zoals de enveloppefinanciering voor effect hebben op de kwaliteit en de democratisering van

Uitdrukkingsvermogen

Naar aanleiding van enkele recente artikels in *Veto*, zag ik mezelf genoodzaakt ook eens een duik in het zakje (of beter: de zak) te doen. Ik heb zo de indruk dat professoren en studenten, in *Veto*, een middel hebben gevonden om elkaar, telkens opnieuw, te bestoken met alle mogelijke

aanklachten. Hierbij denk ik vooral aan de kwestie van de syllabiverkoop.

Zelf wil ik hierover het volgende kwijt: studenten zijn blijkbaar nooit tevreden en kiezen altijd voor de gemakkelijkste uitweg. Wanneer een professor zo vriendelijk is een gedrukte syllabus ter beschikking te stellen, dan wordt er geklaagd dat deze te duur is; moeten de studenten noteren tijdens de colleges, dan vinden ze dat het te snel gaat en wordt een gedrukte syllabus gevraagd. Weten ze eigenlijk wel wat ze willen?

In de laatste *Veto* werd trouwens terecht de opmerking gemaakt dat de studenten eigenlijk niet te hoog van de toren moeten blazen: ze kunnen zich immers niets eens duidelijk uitdrukken, en om dit te verbergen hanteren ze dan maar nietzeggende slogans. In plaats van overal het laatste woord te willen hebben (denk trouwens maar aan de internetkwestie: overbezetting? Er moeten maar meer computers zijn, oordelen de studenten), zouden ze beter iets doen aan hun uitdrukkingsvermogen, wat hen ook in staat zou stellen zich op een verstaanbare en gejuanceerde manier uit te drukken.

Danny De Vlieger,
2de lic. Germaanse

nvdr. Blijkbaar heeft Veto zich inderdaad slecht uitgedrukt. Laten we daarom in één zin nog eens samenvatten waar het ons om gaat in deze kwestie. Een professor, die als pedagogisch geschoold wordt geacht een bepaalde morele voorbeeldfunctie te vervullen, en die zonder aannemelijke reden een hoge winstmarge aanrekent voor een stapel kopies, overschrijdt onzes inziens een essentiële deontologische regel. Daar gaat het ons om. Niet om de absolute cijfers, niet om de persoon in kwestie.

Bovendien, wie bedoelt u met 'de studenten' die zich niet deftig kunnen uitdrukken? Alle studenten? De deelnemers aan het welsprekendheids-tornooi? De Vetoredactie? Uzelf?

vrije tribune

De internetbeperking

In *Veto* 15 gaat het hoofdartikel over de internetbeperking. Helaas is het artikel op een aantal punten niet helemaal korrekt. Meer bepaald zijn enkele uitspraken van Rekencentrum-directeur Florizoone voor discussie vatbaar.

Zo wordt al in de eerste alinea een beperkt aantal studenten aangewezen als de oorzaak voor de overbezetting van de pc-lokalen wegens hun 'onwillekeurige en doellose internetgebruik'. 1) als het om een beperkt aantal studenten gaat, waarom is er dan sprake van overbezetting? 2) mensen die meer dan tien uren per week internet gebruiken, doen dat heus niet doelloos en onwillekeurig, en maken mijns inziens nuttiger gebruik van internet dan de willekeurige surfer die even een uurtje komt kijken wat het allemaal is. 3) praktische ervaring leert dat de meerderheid van de gebruikers van de pc-classes niet komt websurfen, irc'en of wat dan ook. Het probleem van overbezetting schuilt minstens evenzeer in een onderberekening van de computerkapaciteit voor de opgegeven practica. De enkele websurfer die er als het ware konstant zit, is misschien een gemakkelijk doelwit om op te schieten wegens de ogenschijnlijk nutteloze zaken die hij uitsleekt, maar ik betwijfel of pakweg meer dan tien procent van de capaciteit ingenomen wordt door de die-hards. Even verder lezen we dat "ongeveer drieduizend studenten van de KUL het afgelopen jaar een account aanvragen waarmee ze onbeperkt op het net konden". Dan heb ik verleden jaar toch wel dat evenement gemist. Sure, ik kon een e-mailadres en bijbehorende mailbox op 'chaos' aanvragen, maar of ik daarmee onbeperkt op het net kan, is me toch wel duister. Misschien gaat het hier hem niet om wishful thinking, want een homedirectory, een werkbare internetomgeving en dergelijke zijn dingen waar we aan de KU Leuven nog niet van mochten genieten. Het is maar de vraag wat je 'onbeperkt' noemt: passief client-geprul tot daar toe, maar een eigen

homepage opzetten enzovoort is niet mogelijk.

Vervolgens "Kandidatuurstudenten, die volgens URC-directeur René Florizoone minder baat bij het net hebben, ...". Hoe, waarom, wie, wat? Dat is het eerste dat ik daarvan hoor. Is daar ernstig over nagedacht, is daar een kleine rondvraag over geweest? Even verder is diezelfde directeur wel zo goed om ons mede te delen "dat de vastgelegde quota met de natte vinger zijn vastgelegd". Dat is dan wat men noemt een staaltje van doordacht beleid. Daarenboven is het ook nog een stabiel beleid, want nog een zin lager staat: "...en gelden alleen voor dit jaar ... Volgend jaar kan de situatie helemaal anders zijn".

Ten slotte wordt als enige alternatief vanuit de studenten voorgesteld om meer computers te hebben. Dat is niet juist, want er zijn andere, meer haalbare schema's uitgedacht. Helaas neemt niemand van het URC de handschoen op om een zinnige discussie te voeren over de haalbaarheid van alternatieven. Zo blijkt ook het grote probleem niet de connectiviteit, bandbreedte, financiële middelen of onderhoud te zijn, maar wel de ruimte. Gratis tip: in het URC zelf is er nog een ruimte vol oude terminalen (sic) die bijna nooit gebruikt worden. Ha, maar in het URC is er bijna geen probleem van overbezetting, hoor ik daar een snuggere derde opmerken. Inderdaad dat is zo, maar waarom moeten er dan in het URC überhaupt beperkingen komen? Omdat er in de Dekenstraat wel problemen zijn? Waar zit de logika dan? Verder in verband met het openhouden van de pc-lokalen tot middernacht: "wil je je netwerk in het belang van iedereen betrouwbaar en beheerbaar houden, dan lijkt me dat het maximum" Mag ik meneer Florizoone erop wijzen dat er duizenden en duizenden beheersbare en betrouwbare netwerken vierentwintig uur per dag, zeven dagen op zeven, jaar in jaar uit doorgaan, en niet louter tot middernacht? "Anders riskeer je om de haverklap af te moeten rekenen

met virussen" I beg your pardon.

1) Ze oogsten wat ze gezaaid hebben door een intrinsiek minder beheersbare en voor virussen kwetsbare technologie te kiezen als netwerkoplossing.

2) Virussen gaan niet noodzakelijk harder werken na middernacht.

3) Het virusprobleem is me teken een non-probleem, ik heb er toch nog toe geen enkel in werking gezien op de pc-classes. Daarenboven had men het enkel over de pc-classes in de Dekenstraat. Dat dat moeilijker ligt om open te houden, vind ik logisch, na middernacht zou daar speciaal een operator moeten blijven. Echter, in het URC is die al aanwezig maar ook daar gaat het licht onverbiddeijk om vierentwintig uur uit.

Verder "het enige probleem is de overbezetting" volgens meneer Florizoone. Stoute vraag van mij: "Word 6.0-gebruik beperkt tot maximum honderd uur per jaar?". Dat moet voldoende zijn om voor een student alle practica in te tipen. Verder komt er dan nog een totaal ongenueanceerde uitspraak over Kotnet, namelijk: "Het gevaar is niet denkbeeldig dat enkelen hun pc die op het kulnet wordt aangesloten zullen uitbouwen tot een heuse server, die ze dan kommersieel kunnen uitbuiten. Sorry, maar dat is wel echt te zot om los te lopen. Niet alleen lijkt het mij logisch dat een Kotnetaansluiting expliciet kommersieel gebruik uitsluit, maar ook dat daar zware en directe straffen aan vastzitten, zoals bijvoorbeeld uitsluiting. Eerder lijkt me de bereidheid om met de studenten te praten en te overleggen over wat er mogelijk is, het grote probleem te zijn. En gelukkig is het wat dat betreft met het huidige Kotnetproject beter gesteld dan met de 25/75-regel.

Bart Vanhauwaert,
Student 2de kan Burgerlijk ingenieur.

Moet er nog werk zijn?

Inds Miet Smet, CVP-minister van Tewerkstelling en Arbeid, besloot dat elke gemeente er één zou moeten hebben, zijn ze niet meer uit het nieuws geweest: de Plaatselijke Werkgelegenheidsagentschappen - beter bekend als PWA's. Niemand leek een goed woord over te hebben voor deze 'veredelde klusjesdiensten'. Sommige gemeenten weigerden zelfs ronduit een PWA op te richten, andere volgden de richtlijn van de minister wel, maar maakten er een schertsvertoning van door de toegestane taken tot een belachelijk minimum te herleiden. Ook in Leuven bestond er — aanvankelijk — heel wat tegenstand.

Jaak Brepoels (SP), schepen van Tewerkstelling, legt uit hoe een PWA werkt: "Doel van de PWA's is werklozen de kans te geven iets bij te verdienen en tegelijkertijd zwartwerk tegen te gaan door het gebruik van de diensten van PWA's fiscaal aantrekkelijk te maken. Enkel langdurig werklozen (meer dan drie jaar, of — in het geval van schoolverlaters — langer dan twee jaar) en bestaansminimumtrekkers komen in aanmerking. Het idee is dat zij per maand 45 uur mogen werken waardoor ze zo'n 6.750 frank extra bovenop hun werkloosheidsuitkering kunnen verdienen. Hiervoor wordt gebruik gemaakt van een chequesysteem, waarbij de gebruiker tussen de tweehonderd en driehonderd frank betaalt voor een cheque. De werkloze krijgt per gepresteerd uur zo'n cheque, die hij kan inruilen voor 150 frank netto.

Tegenstand

De taken zouden vooral moeten beantwoorden aan reële behoeften waarvoor binnen de reguliere arbeidsmarkt geen passende antwoord bestaat. Als gebruikers stelt men vooral privépersonen, plaatselijke overheden, niet-kommerciële verenigingen en vzw's, onderwijsinstellingen en land- en tuinbouwbedrijven voorop. De ondervinding leert echter dat deze PWA's voor negentig procent gebruikt worden door particulieren voor huishoudelijke hulp zoals boodschappen doen, kleine klusjes en tuinonderhoud. De overheid zelf maakt er nauwelijks gebruik van. Verder zaten er ook heel wat addities onder het gras. Zo konden werklozen die een passende arbeid weigerden tijdelijk geschorst worden."

Onvrede genoeg dus, en in Leuven begon men dan ook met tegenzin aan de — verplichte — oprichting van het Plaatselijk Werkgelegenheidsagentschap. De vakbonden onder andere vonden dat zo'n PWA een verstoring van de arbeidsmarkt betekende. Een doorstroming naar het reguliere circuit ontbreekt immers, de werklozen blijven werkloos. De middenstand op zijn beurt vreesde voor mogelijke concurrentie. Velen hadden het gevoel dat het PWA vooral als schorsingsmachine zou optreden. Ondanks de weigerachtige houding tegenover het PWA vond men dat men werklozen het recht op bijverdiene niet kon ontzeggen, en besloot men een vzw op te richten. In deze vzw zitten vierentwintig leden, waarvan de helft gemeenteraadsleden en de helft vertegenwoordigers van de sociale partners. Ondertussen had de federale regering ook de kritiek op de PWA's aangevoeld en veranderde ze bepaalde zaken. Zo kunnen werklozen die een PWA-job weigeren niet langer geschorst worden, men moet in de periode dat men PWA'er is niet gaan stemmen en de periode telt niet mee bij de berekening van langdurige werkloosheid. Wat als stok achter de deur ook behoorlijk mee kan tellen.

Langzamerhand kwam men ook binnen de Leuvense vzw tot een aanvaardbaar compromis, waarbij men vooral probeert de

positieve kanten naar boven te halen en de negatieve te compenseren. Zo'n negatieve kant is bijvoorbeeld de kosten die verplaatsing en kinderopvang voor PWA'ers meebrengen, en daarvoor gaat men dan ook naar fondsen zoeken. Toch geeft schepen Brepoels ruiterlijk toe dat werken in een PWA nog altijd een nepstatuut betekent, zonder een echt arbeidscontract en doorstroming naar de arbeidsmarkt.

Stadswacht

Maar ook daar probeert men iets aan te verhelpen. Vanuit het ministerie van Binnenlandse Zaken en het ministerie van Tewerkstelling en Arbeid werd het initiatief genomen om in de steden waarmee een veiligheidscontract werd afgesloten een stadswacht op te richten. Leuven is één van die steden, en hier ligt volgens de schepen dan ook de kans om mensen volwaardige arbeid aan te bieden. Met de stadswachten wil men inspelen op het — al dan niet reële en terecht — onveiligheidsgevoel en iets tegenover het verbieden van de burgerwachten plaatsen. In Gent bestaat dat project al, onder de naam Gesko's leggen geïnformeerde mensen een vast traject af en melden zij problemen aan de bevoegde stadsdiensten. Deze stadswachters zijn daar door de overheid full-time in dienst geno-

Plassen Wassen Aftrekken (foto Dirk Bernard)

men. Binnenlandse Zaken wil dit model dan ook overnemen binnen de PWA's. Ze willen in totaal twintigduizend stadswachters in dienst nemen, waarbij zij de helft van de kosten moeten dragen. Deze stadswachters zouden bij voorkeur minimaal veertig jaar oud zijn en krijgen een gepaste opleiding. Ze mogen drie-enehalf uur per maand werken, waardoor ze maximaal 7.950 frank aan hun inkomen kunnen toevoegen. De taken die een stadswacht moet opknappen worden door de steden zelf bepaald, maar liggen meestal wel op het terrein van fiets- en autodiefstalpreventie.

verkeersveiligheid in de buurt van scholen, openbaar vervoer en 'surveilleren' in winkels.

De ambities van schepen Brepoels met betrekking tot dit project reiken zelfs verder. "De volgende stap is dan om de stadswachters aan te werven met een contract. Ze moeten de kans krijgen om tijdens hun werk als stadswacht ook VDAB-opleidingen te volgen, waardoor ze hun positie kunnen versterken. Zo willen we jobs creëren." Brepoels is er echter nog niet zeker van of dit wel degelijk gaat lukken, er moeten eerst nog vele moeilijkheden uit de weg geruimd worden. Zo moet men er voor waken dat er geen mensen bij dit project betrokken worden die gewoon cowboy willen spelen. Verder is er nog een zwak punt: de stadswachters hebben geen bevoegdheid, dus riskeerender — als de politiediensten niet snel inspelen op hun meldingen — de pispalen van de bevolking te worden. Toch bekijkt de schepen het van de positieve kant: "Op deze manier willen we de werkgelegenheid stimuleren en kan er misschien zelfs financieel bespaard worden. Zestig procent van de bestaansminimumtrekkers die aan het werk gezet zijn komen immers niet terug bij het OCMW terecht. Artikel zestig bepaalt namelijk dat ze in aanmerking komen voor stempelgeld als ze lang genoeg gewerkt hebben. Verder kunnen we hopelijk door reine straten, afvalscheiding, enzovoort de wrevel bij de bevolking, waar extreem-rechts op inspeelt, wegnemen. De mensen vinden het immers niet zo erg als het geld kost, zolang het maar goed draait."

Sabine Lefever

Sluiting Delacre-Vilvoorde en de teloorgang van de onderhandelingsstiek

Diskriminatie op de arbeidsmarkt

Een drie-enehalf dagen durende fabrieksbezetting werd in mei 1992 de (nochtans winstmakende) koekjesfabriek Delacre in Vilvoorde gesloten. Zeker 525 werknemers kwamen op straat te staan. Het Steunpunt Werkgelegenheid, Arbeid en Vorming van de KU Leuven bracht eind december een dossier uit, dat onderzocht op welke manier de sluiting verliep en wat er van de werknemers geworden is. De vaststellingen dat enerzijds door middel van allerlei juridische spitsvondigheden het stakingsrecht werd uitgehold en dat anderzijds vrouwen en migranten veel moeilijker aan een nieuwe job geraken, waren voor de onderzoekers (onder leiding van Myriam De Pauw) — die weinig goede woorden hadden voor de wijze van handelen van de werkgevers — een goede reden om "deze bedrijfsluiting meer als een dagelijks feit te beschouwen", en dus om ze nader te bestuderen.

Op 30 maart 1992 werd de sluiting van Delacre-Vilvoorde in 1994 door de directie aangekondigd. Dit opdat er zou geïnvesteerd kunnen worden in een zusterbedrijf in Lambermont (bij Verviers). De meer dan vijfhonderd werknemers voor wie het ontslag dreigde, legden onmiddellijk het werk neer. Het gemeenschappelijke vakbondsfront dat gevormd werd, eiste de bouw van een nieuwe fabriek in Vilvoorde, het behoud van de werkgelegenheid en onderhandelingen met de Europese directie. De directie van de fabriek reageerde echter met een kortgeding en een eenzijdig verzoekschrift om de bezetting te breken. Voor het Hof van Beroep slaagden ze in hun opzet. De motivering van de rechter steunde op enerzijds de wet die betrekking heeft op de schending van het eigendomsrecht en anderzijds op het grondwetsartikel 23 dat onder meer het recht op arbeid voor werkwilligen garandeert.

Die laatste motiveringsgrond gaat echter niet op luidens de studie, daar er geen absolute recht op arbeid bestaat: "Tijdens een stakingsactie kan een werkwijze zich niet beroepen op zijn recht op arbeid om het sociaal konflikt te ondermijnen". Dat werkgevers steeds meer beroep doen op de gerechtelijke macht en vaak nog via procedures op eenzijdig verzoekschrift, is een evolutie die de vakbonden niet slikken. "Werknemers worden met dwangsommen gekonfronteerd, zonder dat ze ook maar de kans krijgen om zich te verdedigen", schreven ze in 1993 in een brief naar Melchior Wathelet (PSC), toenmalig minister van Justitie.

Aalmoes

Het verbreken van het evenwicht tussen werknemers en werkgevers, maakte dat de werkgevers uiteindelijk de fabriek reeds konden sluiten in mei 1992 en dat ze enkel de wettelijke minimumsluitingspremie betaalden. Een heel pak minder dus dan de eisen die bij de aanvang van de bezetting door de vakbonden werden gesteld. Op de koop toe was er geen sociaal begeleidingsplan voor de werknemers voorzien. Of beter: de bedrijfsleiding had het wel, maar het plan werd door de vakbonden verworpen als een aalmoes en zo hebben de vakbonden het ook aan de arbeiders voorgesteld. De werknemers stemden bijgevolg tegen dit alles-of-niets-plan, zoals de patronen het bestempelden, en het werd dan ook letterlijk 'niets' voor de werknemers.

In een nawoord schrijft de arbeidsocioloog Albert Martens hierover: "De werkgever heeft, door een beroep te doen op een advocatenburo, onfaire en 'ongelijke' wapens gebruikt. Dat heeft het evenwicht tussen de sociale partners radicaal verbroken. De zeggende werknemers zouden toch moeten weten dat hiermee het zo vaak geprezen 'Belgisch overlegmodel' langzaam maar zeker opgeblazen wordt. Als het wantrouwen in de patronale onderhandelaars hoogtij zou vieren, dan is het niet

uitgesloten dat werknemers met hardere acties het evenwicht zullen willen herstellen. Voor die evolutie zijn alle sociale partners verantwoordelijk, inclusief de regering."

Migranten

Verder heeft men ook onderzocht wat er met de ex-werknemers is gebeurd. Hieruit bleek dat de Belgische mannen haast probleemloos aan een vrij stabiele job geraakten. Vrouwen en migranten hadden het echter heel wat moeilijker om aan de werkloosheid te ontsnappen. Om dat te verklaren, is men op de eerste plaats gaan kijken of er verschillen waren in de vooropleiding. Wat betreft het verschil tussen mannen en vrouwen — die vaak opleidingen volgden om traditionele vrouwenberoepen uit te oefenen in tekstiel en konfektie, sectoren die het economisch erg slecht doen —, ging die verklaring op. Het geeft echter geen voldoende reden waarom Belgen wel vlot werk vinden en migranten (die veelal eenzelfde opleiding hebben genoten) moeilijk of niet. Ook verschillen in bijscholing, leeftijd of werkervaring zijn voor de onderzoekers geen verklaring voor deze vaststelling. Hier moet men dan ook pure diskriminatie vaststellen, aldus de studie: "om afgewezen te worden bij een sollicitatie, is een vreemd uiterlijk reeds voldoende", verklaren verscheidene Marokkaanse ex-arbeiders van Delacre in het onderzoek.

Ten slotte is er in de studie nog een 'manifest voor de toekomst' geslopen, dat sterk de nadruk legt op grensoverschrijdende solidariteit, want multinationals zijn ook niet aan de landsgrenzen gebonden. Eenheid tegen het patronaat, dat zich ook verenigt, daar komt het op neer. Dit toont trouwens de visie van de onderzoekers aan: oog voor de precarie situatie van de arbeiders, met een gezonde argwaan ten opzichte van de werkgever.

Dietmar Bosmans

"We zouden tachtig procent van de koten kunnen sluiten"

Is we ons reglement strikt toepassen, dan kunnen we tachtig procent van de Leuvense koten sluiten." Aldus kommandant Beelen van de Leuvense brandweer. Is het met onze brandveiligheid inderdaad zo slecht — en gevaarlijk — gesteld, of past de kommandant hier het principe van 'wie niet overdrijft, bereikt niets' toe? Veto trok veiligheidshalve zijn brandwerende pak aan en ging op onderzoek.

En inderdaad, inzage in het reglement leert ons dat zowat alle koten als brandonveilig te bestempelen zijn, maar dat komt dan zeker ook gedeeltelijk voort uit het feit dat Leuven een van de strengste — volgens de kommandant het strengste (zie kader) — brandveiligheidsreglementen van het land heeft. Dat reglement kwam er op aandringen van de huisvestingsdienst van de KU Leuven. Samen met de politie stelden zij in de jaren zeventig erg veel onveilige toestanden vast in de toentertijd populaire communes en gemeenschapshuizen. Tegelijk kreeg de dienst veel klachten binnen van ongeruste bewoners, maar ontdekten dat er geen wettelijke achtergrond bestond om dergelijke zorgwekkende situaties te voorkomen.

In 1972 werd in een samenwerkingsverband van universiteit, politie en brandweer een infolder uitgegeven die de aandacht op de specifieke problemen en gevaren vestigde. Teveel werden echter lichtzinnige reacties vastgesteld, en daarom werd overgegaan tot het opstellen van een reglementering terzake. In 1974 was het brandveiligheidsreglement een feit, en vanaf 1982 is de brandweer systematisch begonnen controleren. Jaarlijks worden gemiddeld achthonderd bezoeken afgelegd, waarbij de aandacht vooral gericht is op de structuur van het gebouw. Een derde van de koten is nu al minstens eenmaal geïnspecteerd.

Eerst werden de grote residenties met ongeveer achthonderd verblijvenden aan een controle onderworpen, en nu is men toe aan de inspectie van de kleinere koten met ongeveer tien verblijvenden. Als er klachten binnenkomen, en dat zijn er een vijftig per jaar — met een piek rond december met zijn barre winterkoude, waardoor huurders plots de gebreken van hun woonst opmerken — krijgen die absolute voorrang. Dat die aanpak zijn vruchten afwerpt, is te merken aan de bevredigende daling van het aantal slachtoffers. Hoewel er in de regio Leuven een opmerkelijke groei is van het aantal branden (van honderd per jaar in 1972 naar vierhonderd vorig jaar), is er een duidelijke afname van het aantal grote branden en inherent daarmee verbonden van het aantal slachtoffers. Het laatste studentenslachtoffer viel vier jaar geleden.

Klopjacht

Schokkend onveilige huizen worden nog altijd vastgesteld — vorig jaar werden nog een dertig koten gesloten — maar algemeen wordt een groeiende aandacht vastgesteld voor de brandveiligheid, wat dan logischerwijze resulteert in betere en veiligere toestanden, waardoor sluiting niet nodig is. Samen met de kotbaas stelt de brandweer een dossier samen met de veranderingen die noodzakelijk zijn. Na de nodige werken uitgevoerd te hebben, moet de verhuurder het stadsbestuur verwittigen. De brandweer gaat echter niet altijd terug op controle, omdat zij van mening zijn dat niet zij het risico moeten beheeren, maar wel de eigenaar zelf. De brandweer is er niet om een klopjacht te organiseren naar onveilige koten en zij rekenen er dan ook

op dat de kotbaas zijn elementaire verstand gebruikt.

Ook Jos Dewinter van de Huisvestingsdienst pleit voor een systematische begeleiding en verbetering van de woonakkommodaties in het algemeen en tegen een te bruiske aanpak van de situatie. Radikaal alle onveilige of relatief onveilige koten sluiten, zou ongetwijfeld meer nefaste gevolgen hebben dan gewenst. Het zou immers rechtstreeks leiden naar ofwel een groot kamertekort met als gevolg verschrikkelijk dure kamers, ofwel naar een bloeiende zwarte markt.

Dat betekent natuurlijk niet dat er helemaal geen voorwaarden zijn. Van de verhuurders wordt geëist dat ze een verklaring ondertekenen dat hun kamers voldoen aan de reglementering van de

stad Leuven. Het kontrakt van de Huisvestingsdienst mag niet gezien worden als een bedekt vergunningstelsel waarvan alleen de koten die volledig in orde zijn gebruik kunnen maken. "Het is immers nog altijd beter om op een slecht kot te zitten met een goed kontrakt, dan op een slecht kot met een slecht kontrakt", aldus Dewinter. Wat niet uitsluit dat er maatregelen kunnen genomen worden ten gevolge van klachten en vastgestelde onveiligheid of weinig hygiënische toestanden.

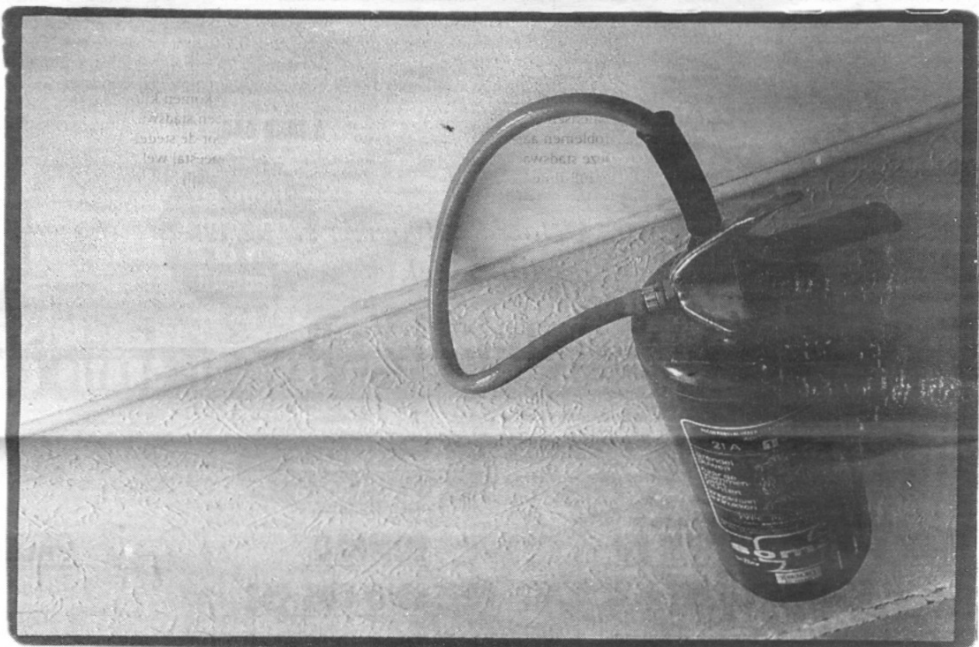
Zowel kommandant Beelen als Jos Dewinter pleiten heel heftig voor een Vlaams dekreet dat de brandveiligheid eenduidig reguleert voor alle steden en gemeenten, met de nodige ruimte voor nuancering voor specifieke problemen en beperkingen. Tot voor kort was er enkel

een reglementering voor hoge gebouwen. Op initiatief van Louis Tobback, toen hij nog minister van Binnenlandse Zaken was, kwam er een ministerieel besluit met de normering voor middelhoge gebouwen, en nu is het dus nog wachten op een reglementering die ook de kleinere studentenkoten omvat. Op dit vlak is er in ieder geval al het goede nieuws dat eraan gewerkt wordt.

Verscheidene ontwerpdekreten liggen ter tafel wachtend op verdere behandeling, en wijzen allen duidelijk in de richting van een vergunningstelsel: geen vergunning om kamers te verhuren als ze onveilig zijn.

Niet alleen de verhuurders zijn verantwoordelijk voor de veiligheid van hun huizen. Ook kotbewoners hebben een plicht in deze te vervullen. De meeste branden worden nog altijd veroorzaakt door de bewoners van een huis, waarna de accommodatie ervoor kan zorgen dat de brand zich al dan niet snel verspreidt. Dus: let op bij het roken, zeker in bed. Pruts niet teveel zelf aan de elektriciteit, let op bij het koken, zeker met frietketels. Hou de vluchtwegen vrij en heb altijd een noodlamp (een eenvoudige zaklamp volstaat) bij de hand. En vooral: blijf altijd cool.

Peter Roelens

(foto Kristof Braekeleire)

Het beste uit het brandreglement

Brandpreventie tegen 21 frank per blad

Ie laatste versie van het Leuvense brandreglement voor studentenhuizen dateert van 1990. Kotbazen hebben dus al vijf jaar de tijd gehad om hun onroerend goed in orde te brengen met de huidige verplichtingen. Maar iedereen die het brandreglement onder ogen krijgt, beseft onmiddellijk dat waarschijnlijk geen enkel Leuvense studentenhuus in orde is. Een aantal fragmenten uit het reglement maken meteen duidelijk hoe dat komt.

*Art. 7.1.: "Papiermanden moeten uit onbrandbaar materiaal of minstens uit materiaal met een reactie bij brand van de klasse A1 vervaardigd zijn."

*Art. 7.10.: "Gordijnen en overgordijnen aan de ramen moeten uit onbrandbare of zelfdoevende stoffen vervaardigd zijn, of met dat doel behandeld."

*Art. 11.7.: "In huizen met meer dan vier huurders moeten de verantwoordelijken en het personeel beschikken over elektrische noodverlichtingstoestellen (bijvoorbeeld een zaklamp) om ook in geval van defect of brand over een verlichtingsmiddel te beschikken."

*Art. 13.4.: "Indien de vloer bestaat uit hout of bedekt is met een al of niet vast tapijt moet er onder elk verwarmingsapparaat steeds een plaat met een brandweerstand van twee uur of een aangepaste staalplaat

gelegd worden. Verwarmingsapparaten kunnen zijn: elektrische toestellen, kolenkachels, gasradiatoren, enzovoort."

*Art. 13.6.: "In lokalen verwarmd zoals beschreven in 13.4. moeten de meubels minstens vijftig centimeter van de warmtebron verwijderd worden."

*Art. 17.: "Een lijst met veiligheidsvoorschriften ten behoeve van de bewoners moet opgesteld worden, aangepast aan de plaatselijke noodzaak van het huis. Deze lijst met veiligheidsvoorschriften moet ook opgehangen worden op plaatsen waar hij gemakkelijk en door iedereen kan gelezen worden. Iedere huurder moet er een kopie van ontvangen en de ontvangst en kennisname van de inhoud daarvan bevestigen."

Het leuke aan het reglement is dat het ook iets breder gaat dan zuivere veiligheidsvoorschriften. Zo staat bijvoorbeeld in artikel 9.3. te lezen: "Het toilet moet rein zijn en dagelijks onderhouden worden." Een kritiek die wel eens op het brandreglement gespuid wordt, is dat het inderdaad zo streng is dat het onmogelijk is om met alles in orde te zijn, met als gevolg dat zo ook de echt belangrijke zaken over het oog gezien worden. Bij de brandweer is men in elk geval verstandig genoeg om van de controles geen muggezifterij te maken. "Voor ons is in de eerste plaats de structuur van het

gebouw belangrijk," aldus kommandant Beelen. "Voor de kleinere zaken rekenen wij op de deelverantwoordelijkheid van de bewoners."

Als een huis niet aan het reglement voldoet, is het niet alleen de kotbaas die in lout is. Artikel 2.5.: "Het is verboden in een door dit reglement bedoeld gebouw te wonen indien het gebouw of een gedeelte ervan niet voldoet aan de in dit reglement vastgestelde normen." Maar ook de stad Leuven is niet in orde volgens het reglement, aangezien artikel 18.1. stipuleert dat er minstens één maal per jaar een controle moet uitgevoerd worden. Momenteel is de brandweer er al in geslaagd om in een dikke tien jaar tijd ongeveer één derde van de studentenhuizen te controleren.

Pikant detail: het reglement, dat als uitstekende richtekst voor preventie kan doorgaan, kun je afhalen bij de Leuvense brandweer (om bijvoorbeeld klacht in te dienen tegen je kotbaas), maar je moet er wel 126 frank voor betalen. Een richtlijn van de gemeente bepaalt namelijk dat dergelijke documenten enkel tegen 21 frank per blad afgegeven kunnen worden. De stad Leuven vindt brandpreventie belangrijk, maar je moet er wel voor betalen. (hd)

**EUROPA'S GROOTSTE COMPUTERKETEN OPENT SPECIAALZAAK
IN LEUVENSE SUPER CITY**

VOBIS MAAKT HET BONT IN DE BONDGENOTENLAAN!

FEESTELIJK OPENINGSWEEKEND OP VRIJDAG 19 EN ZATERDAG 20 JANUARI

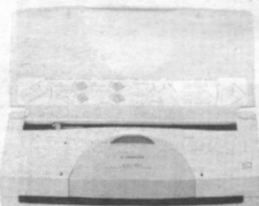
11.990^{BEF}
p. p.m. 663^{BEF}

CANON BJC 70

Portable Bubble Jet kleurenprinter, 4 p.p.m. (zwart/wit), slechts 1.4 kg, ideaal voor PC en notebook, ingebouwde sheetfeeder voor 30 vel, oplaadbare NiCad-batterijen als optie, gebruiksvriendelijk LCD-display met statusweergave, 720 x 360 dpi (bij zwart/wit), Visual Guide (on-line printerhulp), 6 ingebouwde lettertypes + 20 True Type lettertypes, incl.

Windows / Dos driverset, Color Advisor software.

**3 JAAR
GARANTIE**

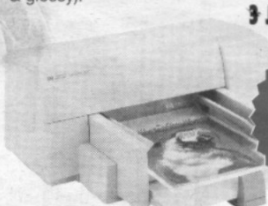
10.990^{BEF}

HEWLET PACKARD HP DESKJET 600

Kleuren Deskjet printer, HP Printsmart, 4 p.p.m. (zw/w tekst), 600 x 600 dpi plus HP RET, 0.4 p.p.m. (kleur), 300 x 300 dpi + HP Colorsmart (gewoon papier), 600 x 300 dpi + HP Colorsmart (transparent & glossy).

3 JAAR GARANTIE

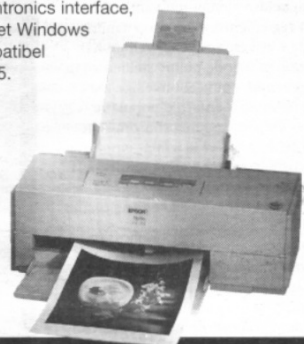
**1.000 BEF
extra korting
op 19 en 20
januari!**

13.500^{BEF}
p. p.m. 730^{BEF}

EPSON STYLUS COLOR IIS

max. resolutie 720 x 720 dpi (softwarematig), snelheid: zwart, 2.5 p.p.m. - kleur, 1. p.p.m., parallel Centronics interface, geleverd met Windows drive, compatibel Windows 95.

BIJ ALLE PRINTERS OP 19 EN 20 JANUARI: GRATIS CARTRIDGE

52.900^{BEF}
p. p.m. 2.267^{BEF}

HIGH SCREEN PENTIUM 90 + MULTIMEDIASET

Pentium Processor, 90MHz PCI-bus, 8 Mb RAM, cache 256Kb, 850 Mb harddisk, 3.5" 1.44 Mb diskdrive, 1 Mb PCI VGA kaart, S3 chipset. MPRII, 0.28 pitch.

PENTIUM 75 41.900^{BEF} (p.p.m. 1.803^{BEF})
PENTIUM 90 45.900^{BEF} (p.p.m. 2.009^{BEF})
PENTIUM 100 48.900^{BEF} (p.p.m. 2.112^{BEF})
PENTIUM 120 51.900^{BEF} (p.p.m. 2.267^{BEF})

64.900^{BEF}
p. p.m. 2.885^{BEF}

COMPAQ PRESARIO CDS 962

CD-ROM quadspeed, ultra snelle PCI-bus -5 slots - 5 bays (2 ISA - 2 PCI/ISA - 1 PCI), standaard geleverd met MS-DOS 6.2/MS Windows 3.1/ MS Works 3.0/ MS Money/ Media Pilot/ MS Best of entertainment Pack, 24/24 uur Hotline.

3 JAAR WERELDWIJDE GARANTIE

**op 19 en
20 januari
59.900^{BEF}**

69.900^{BEF}
p. p.m. 3.040^{BEF}

PACKARD BELL 236 T

540 Mb harddisk, 3.5" diskdrive, 1 Mb VGA kaart, uitbreidb. tot 2Mb, toetsenbord en muis, incl. monitor 1408 (0.28 pitch), compleet softwarepakket 1, quadspeed CD-ROM speler, 16 bit, SRS geluidskaart, ingebouwde speakers, 24/24 uur Hotline.

**1.000 BEF
extra korting
op 19 en 20
januari!**

VOBIS... LOVE AT FIRST MEGABYTE

**UITGEBREIDE KEUZE
IN SOFTWARE**

CREDIT CITIBANK®
KOOP NU EN BETAAL LATER*

(* Na aanvaarding van het dossier door Citibank. Zie bepaalde voorwaarden in de verkooppunten.)

CITIBANK® THE CITI NEVER SLEEPS

VOBIS
WERELDCOMPUTERS AAN MEENEEMPRIJZEN

*Prijs per maand bij een looptijd van 18 maanden.
** Prijs per maand bij een looptijd van 24 maanden.

Voor beide geldt een éénmalige aanbetaling van 15% van het aankoopbedrag.

Alle prijzen zijn incl. 21% BTW. Aanbiedingen geldig t/m 18 februari 1996. Zetfouten, prijs- en modelwijzigingen voorbehouden.

SUPER CITY, Bondgenotenlaan 145-149, 3000 Leuven. Tel. Infolijn: 016/310.945 - Techn. Dienst 016/310.946 - Fax: 016/310.947

Vastgeroest tussen Lichtervelde en Lendeledede

De Tijd komt weer naar Leuven. Het toneelgezelschap van Lucas Vandervorst trekt momenteel het land door met het stuk 'Montagnes Russes', en zal ook één avond zijn tenten in onze universiteitstad opstellen. Het stuk dat ze komen spelen is een nieuwe tekst van een Belgisch schrijver, en gaat drie uur lang over een kind, en over een kermis waarop de hoofdattraktie, de zogenaamde Montagnes Russes, ontbreekt.

Lucas Vandervorst staat bekend als een regisseur die het zichzelf en zijn toneelspelers niet makkelijk maakt. Een paar jaar geleden bewerkte hij nog een zware roman van de Russische schrijver Toergenjev tot de voorstelling 'Vaders en Zonen', en vorig jaar voerde hij met zijn gezelschap De Tijd zomaar even de Metamorfozen van Ovidius op. Zeker geen voor de hand liggend, maar wel boeiend en geslaagd toneel. Voor de tweede voorstelling van dit jaar gaf hij een schrijfpoddracht aan acteur, bewerker en vertaler Filip Vanluchene.

Die bezorgde De Tijd al eerder teksten: in 1990 schreef hij 'Cassanova', een portret van de legendarische versierder in zijn laat-achtentiende-eeuwse nadagen, en vorig seizoen nog vertaalde hij voor hen 'Agatha' van Marguerite Duras. Tussenin schreef hij 'Hotel Terminus' en 'De Rafaëls', allebei gespeeld door De Korre in Brugge, onder regie van Bob De Moor.

Vertikaal

Maar voor de tijd dat hij zelf stukken begon te schrijven, was hij al als vertaler en acteur actief in het Belgische toneelwereldje. Hij kwam in contact met de Italiaanse teatermaker Dario Fo, en vertaalde heel wat van zijn stukken. Die werden dan gespeeld door Jan Declerck en de Internationa-

le Nieuwe Scène. Daarnaast stond Filip Vanluchene op de planken bij ondermeer NTG, Arca en het Brialmonttheater, het gezelschap van Dries Wieme.

Montagnes Russes, zijn meest recente stuk, speelt zich af in een naamloos dorp ergens in West-Vlaanderen, waar twee zussen en een broer na de dood van hun ouders nog steeds samen in het ouderlijk huis wonen. Er woont ook een zekere Doornaert, die niet van de familie is, en de rol speelt van bekrompen en moraliserende buitenstaander, die de grote spanningen van het gezin langzaam tot een hoogtepunt ziet naderen. Eén van de thema's waar het stuk om draait, is namelijk een pijnlijke incestzaak, verbonden met een detectiveachtig whodunit-element. Centraal in het stuk staat namelijk het zevenjarige kind Patrick, van wie het niet duidelijk is wie eigenlijk de ouders zijn.

Het enige dat ons als toeschouwer aanvankelijk duidelijk wordt, is dat Marie-Rose, een van de zussen, gespeeld door Rita Wouters, officieel geldt als zijn moeder, en dat Doornaert (Dirk Buyse) zich als zijn vader wil laten registreren. Maar het blijkt dat broer Noël en zus Nadia, gespeeld door Tom Van Dyck en Tania Van der Sanden, ook een speciale band met de jongen hebben. Allerlei verwickelingen en spanningen die daaruit voortkomen, maken dat het wankele evenwicht in huis al snel grondig wordt verstoord.

Aktentas

Maar ook krachten buiten het gezin plegen een zware aanslag op dat evenwicht. Op een bepaald moment verschijnt namelijk een notaris — Jobst Schnibbe — samen met een ploeg landmeters ten tonele. Ze zeggen wel dat ze komen als voorbode van de jaarlijkse kermis, maar Doornaert gelooft het niet, en de drie verwanten voelen zich steeds meer bedreigd door onteigening, en

Het orkest speelt kermis en de koeien staan op stal

duis verandering.

De Montagnes Russes, een soort spektakulaire kermisachtbaan, speelt als symbool een zeer belangrijke rol in het stuk. Het is een attractie die maar eens om de zeven jaar naar het dorp komt, en telkens een soort nieuw tijdperk inluidt. Omdat de Montagnes Russes telkens veranderingen teweegbrengt, wordt ze door de vastgeroeste mensen van het dorp wel gevreesd, maar ook het feit dat ze niet komt, doorbreekt een zekere regelmaat, en brengt onzekerheid en angst met zich mee. Er volgen dan bekentenissen en beschuldigingen, en niemand is bestand tegen de druk van opgekropte gevoelens en herinneringen. Oude wonden gaan weer open en herinneringen worden levend.

Stoelen

Met Montagnes Russes krijgen we een stuk te zien in de tipische teatertraditie van De Tijd: minimalistisch, fragmentarisch en vooral subtiel. Die subtiliteit begint al met het bescheiden decor van vaste toneelbouwer Erik Lagrain. Zijn opgehangen vezelplaten, houten plankenvloer en tientallen limonadeflessen roepen een eenvoudige, huiselijke sfeer op, net als de grote houten tafel in de 'Metamorfozen' van vorig jaar dat deed. Maar de subtiliteit zit vooral in de speelstijl die de acteurs van De Tijd eigen is.

De vijf mensen op het toneel lijken eerder vertellers met elk hun verhaal, dan personages die samen in hetzelfde verhaal zitten. Ze spreken niet tegen elkaar, hoogstens tegen stoelen of over elkaar. Er worden wel uitvoerige betogen afgestoken, maar elk persoonlijk contact ontbreekt, alans op het verbale vlak: onderhuids en onderbewust sudderen wel allerlei geheimen, maar die lijken te groot om in woorden te worden uitgedrukt. Dezelfde soort subtiliteit is tenslotte terug te vinden in de

akties van de personages, of het ontbreken ervan. Vandervorst lijkt te hebben gekozen voor een verregaande abstrahering van de handeling, zodat er, naast het al genoemde gebrek aan interactie, ook met bewegingen nogal spaarzaam omgesprongen wordt.

Dat alles maakt elke actie natuurlijk dubbel belangrijk, en het betekent dat de toeschouwer zijn aandacht dus goed bij het spel moet houden. Daarom is het jammer dat het stuk bijna drie uur duurt: dit is zwaar voor de acteurs en voor het publiek. De concentratie van beiden, en uiteindelijk de tekst en het toneelspel lijden hier onvermijdelijk onder. Ook de lokatie van het stuk, de grote Stadsschouwburg, is niet de meest aangewezen plaats: het vraagt om een intiem zaaltje zoals het Stuc er één heeft, waar de toeschouwers dichtbij de scène zitten, en de acteurs niet ver weg op een podium subtiel staan te zijn.

Boekje

Montagnes Russes is een stuk dat heel wat inspanning vraagt van het publiek: er is bijvoorbeeld geen rechtlijnig verhaalverloop, maar eerder een soort cyclische tijdsbeleving, en de gewone logika is opzij gezet voor een complexe, associatieve samenhang. Bovendien is het stuk niet echt eenduidig te noemen, maar wel erg lang. Voor de toeschouwer die moeite wil doen is dit zeker een interessant toneel, maar enige ervaring, geduld en inzicht zijn wel vereist. Wie het stuk liever zelf leest, of na het kijken zo enthousiast is dat hij het thuis ook eens wil proberen, vindt de toneeltekst bij uitgeverij Bebuquin.

Martijn Graumans

De Tijd speelt Montagnes Russes op woensdag 17 januari in de Stadsschouwburg. Het stuk begint om 20.00 u, en toegang kost 450 of 400fr.

Lo-fi teater met kloten

Een groepje jonge teatermakers die gewoon hun ding willen doen en niet bang zijn om teater met een boodschap te brengen. Misschien is dat een omschrijving die Los Cojones del Toro past, een groepje rond Arnoud Jacobs. Ze brengen deze week in het Stuc een kollage van drie stukken van Boris Vian en ze doen dit recht door zee en zonder al te veel pretentie.

Boris Vian was een opmerkelijke figuur in het existentialistische Parijs van na de tweede wereldoorlog. Vian was van alle markten thuis: hij was jazztrompetist, filmakteur en schrijver van poëzie, romans, chansons en ook van toneelstukken. In zijn vaak hallucinerend werk spelen de dood, de droom en het onbewuste vaak een grote rol. Konstante bij Vian is het overschrijden van de norm: zo ook in zijn toneelstuk "Le goûter des généraux," waar een karikatuur gemaakt wordt van een aantal oorlogsofficieren.

Dit stuk, samen met nog twee andere van Vian, is de basis van "Het Vieruurtje" van Los Cojones. Het is een radicaal anti-oorlogsmantest. Hoofdfiguur is generaal Wilson Audubon de la Péardière Frenouillou, die gewichtig militair doet maar in feite helemaal afhankelijk is van zijn moeder. Die moeder, gespeeld door Arnoud Jacobs, is zowat de spelverdelende van het hele stuk, die alle personages als marionetten aan het spelen zet.

Er wordt een oorlog opgestart, op basis van een ingewikkelde verklaring, waarin politieke en economische belangen een grote rol spelen. Alles verloopt heel nonsensikaal, maar tegelijk wordt er een scherpe satire gemaakt van geweld, oorlog en racisme. De waanzin van de actie wordt enkel doorbroken door realistische televisiebeelden van wanhopige frontsoldaten en door momenten waarop de gedachten van de hoofdfiguren het spelverloop stillen.

Toch is de toon van het stuk niet zwartgallig. Dat komt door het muziekensemble Tristan, dat in het stuk een aantal chansons brengt van Vian zelf of die op het werk van Vian gebaseerd zijn. Verder zijn er de kostuums en vermommingen en het unieke kader van een kabaret-teaterkafte, die de boel een fleurige toon meegeven. Maar het is vooral het entoesiasme en de humor van de acteurs die de satire goedlachs maken. Er wordt op een ongenueanceerde en frivole manier gespeeld, wat er voor zorgt dat niet alles perfect verloopt, maar ook dat er eindelijk nog eens jong teater met ballen gebracht wordt. Niet voor niets is "Los Cojones del Toro" Spaans voor "de kloten van de stier".

(hd)

"Het vieruurtje" van Los Cojones del Toro en Tristan op dinsdag 16 januari om 20.30 u, in de Dansstudio van het Arenberginstituut, Naamsestraat 96. Kaarten kosten 200 of 300fr.

Aan alles is een grens

Mie niet vertrouwd is met de **jonge geschiedenis van de Vlaamse hedendaagse dans, riskeert de naam van Marc Vanrunxt niet te kennen. Bij velen zal de naam hoogstens herinneringen oproepen aan de spraakmakende dansteaterproducties van generatiegenoot Jan Fabre — ondermeer 'Da un'altra faccia del tempo' — waarin Vanrunxt meedanst. Nochtans is Marc Vanrunxt zelf ongetwijfeld één van de belangrijkste Vlaamse choreografen. Klapstuk brengt de volgende twee weken zijn recentste producties 'Antilichaam' (1994) en 'Dies Irae' (1995). Het verhaal van een comeback.**

"Sukkses is relatief. Weliswaar pleaveit het je weg, opent het deuren voor je, en is het in die zin onontbeerlijk, maar tegelijk neem je er beter afstand van. Want wat betekent het? Iedere keer denk ik dat het zal lukken, van al mijn producties geloofde ik dat ze zouden werken. 'Ballet in Wit' zou mijn grote doorbraak worden en het werd mijn messteek." Aan het woord is Marc Vanrunxt (in 'De Morgen' van 21/9/95), ooit in het begin van de jaren tachtig samen met Anne Teresa De Keersmaecker ingehaald als jonge vaandeldrager van de 'Vlaamse Golf', een groep jonge snaken die van Vlaanderen één van de boeiendste centra maakte van de hedendaagse dans. In het afgelopen anderhalf decennium heeft Vanrunxt ruimschoots de andere zijde van de medaille mogen aanschouwen. Terwijl de status van Fabre en De Keersmaecker de hoogte in ging en bleef gaan, bleek de ster van Vanrunxt te veel, te hoog en te snel gestegen. In zijn twee recentste producties rekent Vanrunxt af met dat verleden en meteen met dege-

nen die hem te snel lieten vallen. Deze week programmeert Klapstuk 'Antilichaam', een produktie die al in het najaar van 1994 in première ging, maar pas nu naar Leuven komt. De choreografie tipeert het jongste werk van Vanrunxt. Het is het werk van een gelouterde danser, een tot rust gekomen rebel. Zijn werk wordt vaak gekarakteriseerd als een syntese, maar eigenlijk gaat het om een analyse. Het vroegere werk van Vanrunxt was alles en liefst tegelijk. Zijn werk had het groteske en teatrale van Vandekeybus en Fabre, met wie hij ook de voorkeur voor kitsch en popcultuur deelt. Ook in 'Antilichaam' maakt Vanrunxt nog graag een crossoverbeweging van elitekunst — het eerste deel wordt gedanst op de hermetische 'Trauermusik'-tonen van de Duitse hedendaagse komponist Paul Hindemith — naar de low art van een medley van de lieldesliedjes van de Franse chansonière Dalida in het derde deel.

Barok

Maar de neiging om te bruskeren, omver te stoten is verdwenen. In de plaats kwam een veelagige maar toch begrijpelijke choreografie in drie bewegingen. Het middendeel toont het verrekpunt van de dans in 'Antilichaam'. Anti-lichaam betekent ondermeer geest en de geest staat centraal in de non-figuratieve anti-esthetiek van de schilderkunst van Barret Newman of Piet Mondriaan, Net zoals hun abstracte schilderkunst een zoektocht was naar het essentiële, wordt de choreografie van Vanrunxt beperkt tot heldere geometrische vormen op muziek van Galina Oestvolkskaya. De verwijzing naar Newman en De Stijl wordt duidelijk wanneer er aan het begin van de tweedee beweging kubussen in rood,

geel en blauw op scène verschijnen en de drie dansers hun armen inwrijven met verf in de drie hoofdkleuren. Leuk om te zien ook hoe Vanrunxt van dezelfde premissen vertrekt als dansterrorist Mehmet Sander (de abstracte kunst) om uit te komen in het absolute tegendeel van diens werk. Sander is lichaam, Vanrunxt is antilichaam.

'Antilichaam' biedt ook het blijf weerzien met Klapstuk-hoogtepunt Annamir Van der Pluym. Zij is niet te zien in Vanrunxt's tweede produktie 'Dies Irae', in tegenstelling tot Eric Raeves die wel in beide choreografieën danst, net als de choreograaf zelf. Uitgangspunt bij de tweede produktie zijn twee totaal verschillende muzikale interpretaties van het tema van de dies irae, de dag des oordeels. In het eerste deel wordt gedanst op de geladen, nadrukkelijke barokmuziek van Jean-Baptiste Lully, hofkomponist van Lodewijk XIV en pionier van de Franse opera. De dans is navent: langzaam verglijdend, letterlijk neerdrukkend. Hier spreekt de geschiedenis en daar wordt een mens stil van.

Metafysisch

Ook de dans in het tweede hoofddeel vertrekt bij de muziek, een Dies Irae in de versie van opnieuw Galina Oestvolkskaya. Zo horizontaal als het begin, zo vertikaal en opstandig zijn de bewegingen in het tweede deel. Gezien de titel valt het niet moeilijk dit deel te begrijpen als de 'Heropstanding van de Doden', een stoutmoedige blik in de ogen van de toekomst. De twee delen worden gescheiden door een louterend middenstukje op muziek van punklegende

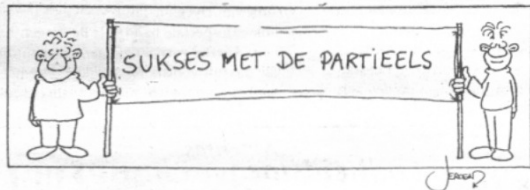
Patti Smith ('Elegy', letterlijk: treurzang). Wie verder denkt in dezelfde sfeer kan dat wellicht begrijpen als een bevrijding van de dood, het scharnierpunt tussen leven en verrijzen. De dood als onherroepelijk einde en de dood als bevrijding.

Bakterie

Deze wat al te geforceerd metafysische interpretatie doet echter afbreuk aan de nuances en betekenisshakeringen die het werk van Vanrunxt altijd kenmerken. Marc Vanrunxt is nog altijd geen gewone verhaaltjesverteller. Hij wil met zijn dans, naar eigen zeggen, de vele verhalen van deze tijd vorm geven. Hij doet dat echter niet (meer) door te allemaal op een hoop te smijten en te wachten op wat er uit komt. Vanrunxt componeert zijn eigen tekst door alles met elkaar te verbinden. In die konfrontatie bewaart hij nadrukkelijk de eigenheid van elk betekenisgeleent. Hij wil een danser zijn die heeft leren leven met de grenzen en beperkingen van zijn lichaam, van de danstaal en — jawel — van het leven. Hij speelt ermee en reageert erop. Zoals antilichaamstof op een bakterie.

Bart Eeckhout

Marc Vanrunxt danst 'Antilichaam' op donderdag 18 en vrijdag 19 januari en 'Dies Irae' een week later op 25 en 26 januari. De voorstellingen gaan door in de Vlamingenstraat 83 en beginnen om 20.30u. (kaarten: 200-800fr) Voor de voorstellingen zijn er twee korte video's met vroeger werk van Vanrunxt te zien in de foyer.

Gregg Araki 's sinema in het Stuc

Stop een tijger in je reet

Gregg Araki is voor filmfestival-schuimers al lang geen onbekende naam meer. Al enkele jaren toont de eenendertigjarige Aziatisch-Amerikaanse sineaer of bevreemdende low-budget generatie-X-rariteiten. Vorig najaar maakte hij met de helse roadmovie 'The Doom Generation' zijn opmerkelijke entree in het kommersiële circuit. Nog maar net is deze film uit de bioscopen verdwenen, of het Stuc pakt al uit met een kleine retrospectieve van 's mans films.

Telkens zijn dat prenten over jongeren die op de drempel van de eenentwintigste eeuw in de knoop liggen met zichzelf en met elkaar in een kluis van seks, verveling, koffie, geweld, rock 'n roll en junk-foodrestaurants. Het Stuc vertoont deze week 'Totally F***ed Up' (1993) en 'Three Bewildered People in the Night' (1987). De eerste is Araki's homöofilm. Naar aanleiding van het hoge percentage homoseksuele moorden toont Araki een openhartig portret van zes subculturele homojongeren. 'Three Bewildered People' gaat over een bizarre driehoeksverhouding van een aantal Californische kids, tijdens een eindeloze nacht in Los Angeles. Hun vriendschap heroriënteert en neutraliseert hun seksualiteit. De koffie wordt er toegeediend via baksters, de hamburgers worden er verkocht in veel te slappe broodjes.

Knobbelmeloen

Met 'The Doom Generation', is Gregg Araki met bravoere de grote sinema's binnengetrokken. De film is een opmerkelijke combinatie van roadmovie, goedkope b-film, hardcore en glamrock, kitsch, nihilisme en design. We zien het verhaal van het jonge paartje Amy Blue en Jordan White. Wat volgt zijn de aanstekelijke avonturen van een inconsiderate bitch met vuile klep en ontspoord libido, en een naïeve, geaffecteerde slacker. Ze krijgen het ongeviteerde gezelschap van Xavier Red, een arrogante macho die een afbeelding van Jezus op zijn pik heeft laten tattooëren. 'That guy's a life-support system for a cock', vuilbekt Amy over hem. Wanneer Xavier op nogal groteske wijze de kassier

van een nachtwinkel — die de Aziatische naam Kock-Suck draagt — onthoofdt, begint voor de drie helden een vlucht door een dantesk L.A., waar ze steeds dieper meegesleurd worden in een maalstroom van afgerukte ledematen, rock 'n roll, seks met zichzelf, elkaar (in alle mogelijke combinaties), foxtoriërs en knobbelmeloenen.

De film onderhoudt trouwens een vreemde relatie tot het L.A. van de jaren negentig. Heel herkenbare elementen zijn de fastfoodjoints, de motels, de hippe bars, de luide muziek en het Californische slangaatje. Maar tegelijkertijd ontbreken wel expliciete geografische referenties, en is deze hypergestileerde film doordrongen van surrealistische elementen, zoals die ook in de films van David Lynch voorkomen. In elk etablissement waar de helden komen, moeten ze bijvoorbeeld 6.66\$ betalen. "Shot on location in hell", schrijft de eindgeniet. "It's my L.A.", zegt Araki.

Dat alles mondt uit in een waarlijk infernaal einde, waarin Araki met sinema doet wat Jimi Hendrix met de muziek heeft gedaan. In de ronduit gruwelijke ontknoping bedient hij zich van het Amerikaanse volkslied en dito vlag, wat de film van zijn aanvankelijke vrijblijvendheid ontdoet. Wanneer de kop van de onthoofde nachtwinkeluitbater nog een paar uur blijft praten terwijl die in een schotel uien ligt, inspireert het geweld nog tot een wansmakelijke glimlach. Maar het apokalyptische einde strooit zout op alle wonden van de moderne Amerikaanse maatschappij. Hoe grotesk de overdrijving wel mag zijn, er schuilen prangende waarheden achter. Meneer Clinton, slaap zacht.

Slacker

'The Doom Generation' heeft zo alle ingrediënten om een cultklassieker van het kaliber van 'Natural Born Killers', of 'Wild at Heart' te worden. Humor, zwart-wit, seks, helse kleuren, snelle MTV-beelden en

snoepheerlijke Tarantino-dialogen staan daarvoor garant. De provocatie met zeer expliciet, soms ridicul overdreven geweld heeft voor uiteenlopende reacties gezorgd. Platte provocatie, of een bijtend en pakkend beeld van deze rotte wereld? Deze film is waarschijnlijk het wansmakelijkste wat je ooit op het kommersiële doek hebt mogen aanschouwen, maar altijd stijlvol en met een nonchalante slackerflair in beeld gebracht. 'The Doom Generation' is een stevige aanrader als je iemand bent die onvoorwaardelijk plat gaat voor dit soort films dat stilaan de allure van een eigen genre begint te krijgen, met een zeer specifieke en trouwe aanhang.

Daartoe horen alleszins de mensen van het magazine 'Filmzone' op het internet. Een korte voorstelling van de hoofdpersonages gaat er op hun slijpende Doom Generation-pagina gepaard met een aantal fragmenten uit de film.

Wanneer je na 'The Doom Generation' de zaal verlaat, is het eerste wat je doet controleren of al je lichaamsdelen nog ongedeerd op hun plaats zitten. Vervolgens ben je blij dat je in Leuven woont. En ten slotte bemerk je een pervers rode gloed in de ogen van het Stucbarpubliek en voel je dat iemand een geweer in je reet steekt. Wees op die hoede. 'Life's a bitch and then you die', zei Shakespeare ooit. Right on, dude!

Joris Janssens

'The Doom Generation' wordt vertoond op maandag 15 (20.00u), dinsdag 16 en woensdag 17 januari (22.30u). 'Totally F***ed up' op maandag 15 en woensdag 17 januari om 22.30u en vrijdag 19 januari om 20.00u. 'Three Bewildered People in the Night' op dinsdag 16 en donderdag 18 januari om achten, en vrijdag 19 januari om 22.30u. Kijk voor de mooie 'Doom Generation'-website naar <http://www.filmzone.com/doom>.

Ulyssis in de tegenaanval

Uorige week bracht Veto het verhaal van de drastische beperking van het internetgebruik voor studenten aan de KU Leuven. De maatregel — die voor dit jaar een beperking inhoudt van het netsurfen tot vijftiengint uur voor kandidatuurstudenten en vijftienzestig uur voor de anderen — werd afgelopen week bekrachtigd door het gemeenschappelijk bureau (gebu) van de universiteit. De studenten hopen echter alsnog de beslissing ongedaan te maken.

De maatregel, die uitgaat van het Universitair Rekencentrum (URC) dat de pc-classes beheert van waaruit men op het net terecht kan, heeft voor heel wat beroering gezorgd onder de betrokken studenten. In een speciaal opgerichte nieuwsgroep (kuleuven.kulnet onder 'netnews') wordt brandhout gemaakt van de uitspraken van URC-directeur Florizoone in Veto 15. Ook Ulyssis, de Loko-werkgroep die de belangen verdedigt van de student-internetgebruikers, kant zich erg fel tegen de ingevoerde beperking.

Geklooi

Het valt niet te ontkennen dat er een probleem is met de overbevolking van de pc-classes, een vaststelling die aan de oorzaak van de beperking ligt. Ulyssis stelt evenwel dat de genomen maatregel niet in verhouding is tot het probleem en betreurt

dat de beslissing getroffen werd over de hoofden van de studenten heen. Hierbij worden een aantal argumenten gebruikt die zeker in de hoogste regionen van de universiteit nogal gevoelig liggen.

Het meest sprekende argument is wellicht de vergelijking met de situatie aan andere universiteiten. De KU Leuven, die er prat op gaat de grootste universiteit van het land te zijn, blijkt in vergelijking met bijvoorbeeld de RUG en de VUB achterop te hinken wat betreft het aanbieden van computerfaciliteiten aan de studenten. In Gent blijken er voor een kwart studenten minder honderd pc's meer beschikbaar te zijn, die weliswaar alleen na één uur 's middags voor internetgebruik beschikbaar zijn. Ook biedt de RUG de mogelijkheid aan voor wie over een modem beschikt om in te bellen op het net vanop een andere plek. Aan de VUB blijkt het dan weer mogelijk een beheersbaar netwerk uit te bouwen dat ook 's nachts beschikbaar is voor studenten.

Ulyssis verwijt de universiteit verder het gebrek aan een globale visie bij de uitbouw van haar informatiefaciliteiten. Ondanks de voornemens van de academische overheid om studenten weerbaar te maken in de informatiemaatschappij is haar beleid er blijkbaar niet op gericht om studenten vertrouwd te maken met de wonderen der informatiesnelweg: "Terwijl de frank van de andere grote Vlaamse universiteiten reeds lang gevallen is en zij in onbeperkte of bijna onbeperkte internettoegang voorzien, krijgt de student aan de KU Leuven voorlopig nog maar vijftiengint of vijftienzeven-

tig uur. Onze Alma Mater dreigt hiermee de analfabeten — de zogenaamde dijgbeten — van morgen af te leveren.", klinkt het scherp bij Ulyssis.

De maatregel lijkt inderdaad in schril contrast met de frekwente uitspraken van rektor Oosterlinck over het belang van de informatiesnelweg in de zich snel wijzigende maatschappijstructuur. Door de maatregel verhoogt men ongetwijfeld de drempel om kennis te maken met het net. De eerste stappen op het net gaan immers zonder uitzondering gepaard met heel wat geklooi en tijdverspilling. Wie eenmaal de voordelen van het net onder de knie heeft, dreigt dan weer zonder tijd te vallen. Daarbij moet wel gezegd worden dat over vijftienzestig uur beschikt nog safe zit tot aan de klok voor een dagelijks uurtje internet.

Kamperen

De beperking is echter in grote mate een principiële kwestie. De universiteit heeft zich nooit erg inschikkelijk getoond als het er op aan kwam studenten toelating te verlenen om het internet te betreden. De studenten willen het hier alleszins niet bij laten en trachten alsnog de maatregel ongedaan te maken. Als alternatief stellen zij voor om een voorrangmaatregel in te voeren. Studenten die een verplichte taak of eindverhandeling af te maken krijgen zouden zo de voorrang krijgen in de pc-classes. Die maatregel blijkt alleszins aan de VUB werkzaam te zijn. Ook kan men zonder al te veel moeite slechts een beperkt aantal computers in pc-classes open stellen voor internetgebruik. Nadeel van die maatregel is wel dat het aantal internet-pc's erg beperkt wordt en internet een privilege wordt van enkele gelukkig die ongestoord een hele dag voor het scherm kunnen kamperen.

Ten derde vragen de studenten de pc-classes ten minste in het weekend open te houden, zodat het verkeer in de classes meer gespreid kan worden. Daarnaast hopen ze dat het ook aan de KU Leuven binnen afzienbare tijd mogelijk wordt om per modem van elders op het net in te bellen. Of middellange termijn moet er echter werk gemaakt worden van een uitbreiding van het aantal beschikbare pc's, wil men de belofte kunnen waar maken dat deze universiteit haar studenten voorbereidt op de informatiemaatschappij van morgen.

Bedelven

Indien het protest niets uithaalt, zullen de studenten eventueel de nadelen van de maatregel in hun voordeel kunnen uitbuiten. De beperking heeft alleszins het internetgebruik aan de KU Leuven onder de aandacht gebracht. Als men er in zou slagen een massaal aantal studenten te mobiliseren om een account aan te vragen dat toegang tot het internet mogelijk maakt, zou het daarmee gepaard gaande administratieve werk de maatregel praktisch onwerkbaar maken. In de informatiemaatschappij is iemand bedelven onder de informatie namelijk één van de meest effectieve wapens.

Bart Eeckhout

When I lay my vengeance upon thee

(foto Filip Gysemans)

VRG-Welsprekendheidsturnooi in PDS

Zwijgen is zilver, spreken is goud.

Ufgelopen donderdag organiseerde het Vlaams Rechtsgenootschap Leuven (VRG) naar jaarlijkse traditie het interfacultair welsprekendheidsturnooi. Een hele avond in het teken van het gesproken woord waarbij Axel Viaene, de deelnemer voor het organiserende VRG, een stuk boven de concurrentie uitstak en dan ook met alle prijzen ging lopen.

Welsprekend zijn, zo leert ons het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse Taal, wil zeggen: goed kunnen spreken, fraai en zo dat men indruk maakt, zijn gehoor meesleept. Welsprekendheid is dan de kunst om in de meest gepaste vorm in prozastijl het woord te voeren, met name in het openbaar.

De nadruk ligt dus op de vorm van hetgeen men zegt en niet op de inhoud, zegt ook Studio Brussel-mens Nic Balthazar die voor de presentatie van het spektakel was ingehuurd. Toch is ook op deze editie gebleken dat het nivo van die welsprekendheid in de strikte betekenis van het woord niet erg hoog lag bij alle zes de deelnemers. Wie grappig kan zijn en enigszins zijn aksent kan verbergen, maakt de meeste kans om te winnen.

Zwijgen

De deelnemers worden ingeleid door een prof of een medestudent waarna ze twee opdrachten voorgeschoteld krijgen. In een eerste ronde is het de bedoeling om zes tot acht minuten de zaal en jury te onderhouden over een onderwerp dat men zelf voorbereid heeft. Deel twee is dan de gevreesde improvisatieronde waarbij elke

kandidaat van de jury een onderwerp krijgt waarover minstens drie minuten moet gesproken worden. Naast voorzitter Brigitte Raskin hadden dit jaar ook vice-rektor Herman De Dijn, dekaan van de rechts-fakulteit Jacques Herbots, Frank Vandembroucke en Luc Vander Velpen van sponsor Acco een zijje in die jury veroverd. Naast hun deskundig oordeel werd er ook een beroep gedaan op het publiek dat door middel van stembriefjes de publieksprijs mocht toekennen.

Prijzen

Het Vlaams Rechtsgenootschap Gent was ook uitgenodigd om deel te nemen en stuurde ene Johan Dedecel naar Leuven om hun kleuren te verdedigen. Zijn betoeg voor teater en tegen de televisie verval al snel in platitudes en huizenhoge clichés maar hij beschikte wel over een mooie stem en kwam misschien wel het dichtst bij wat welsprekendheid eigenlijk is. Hij had ook geen moeite om zijn drie minuten improvisatie vol te krijgen, maar viel toch buiten de prijzen.

**Marxisme, kapitalisme en socialisme
4 x Marx met prof. Rudolf Boehm**

Deel 3: Basisproblemen van Marx: uitbuiting en uitsluiting; realisatie van de meerwaarde; koopwaar, ruilwaarde en arbeidswaardeleer.

din. 16 jan. 1996, 20 u. stipt
Masereelclub Leuven
Ierse Predikherenstraat 25

Org. Masereelclub vzw en IMAVO vzw
Deelnamen in de kosten: 100 frank per avond
(studenten: 60 frank); 160 frank voor de cyclus

Een oude bekende van het welsprekendheidsturnooi was Koert Debeuf van Klo. Hij won vorig jaar mede dankzij een sterke improvisatie-act over "wandelende takken in de mist", nu al een klassieker in welsprekendheidskringen. Dit jaar was zijn optreden echter iets té mistig zodat hij er niet in slaagde zichzelf als winnaar op te volgen.

Voor Steven Van Dessel van Politika is welsprekendheid blijkbaar gelijk aan 's morgens de krant kopen om er dan 's avonds voor een publiek in het plaatselijke dialekt uit voor te lezen. Van een ernstige voorbereiding kon men deze kandidaat niet beschuldigen zodat zijn betoeg eigenlijk één lange improvisatie werd, wat op zich eigenlijk ook wel als prestatie kon tellen. Helaas voor hem dachten zowel publiek als jury er anders over. Van zij die niets te zeggen hebben zijn zij die zwijgen het aangenaamst, of zoets.

De kandidaat van de Nieuw Filosofische Krings (NFK) was Bert Gabriëls, eveneens een oude bekende. Twee jaar geleden nam hij ook deel en ging daarbij op in zijn eigen discours dat hij zichzelf met een mes in de arm sneed om zijn woorden wat extra kracht bij te zetten. Het Rode Kruis stond in de coulissen paraat maar dit jaar bleef het bestek opgeborgen en deed de ripper van Leuven het wat rustiger aan. Hij kreeg toch de zaal op zijn hand met zijn soms bijtende humor à la Herman Brusselmanns. Voor zijn prestatie en wellicht ook uit dankbaarheid voor het feit dat het tapijt dit jaar proper bleef, werd hij door de jury bedacht met de derde prijs.

De tweede prijs van zowel jury als publiek ging naar Lucas Bossuyt die daarmee de burgies van VTK aan de hun van de vierentwintigurenloop bekende tweede plaats hielp. Zijn uiteenzetting begon bij Barbara Dex en eindigde bij een pleidooi voor de opwaardering van de roddelcultuur. Origineel was ook dat hij werd ingeleid door zijn vijftienjarige broertje die er na zijn woordje als een haas vandoor ging want het was de volgende morgen weer vroeg school.

De uiteindelijke winnaar werd de thuis spelende VRG-deelnemer, Axel Viaene. Hij werd op bijzonder leuke wijze

ingeleid door professor Van Den Auweele die hiervoor van de jury een speciale prijs kreeg. Hij ontving drie kussen van Brigitte Raskin zodat hij volgende keer wel tweemaal zal nadenken alvorens de show te willen stelen.

Garnalen

Axel Viaene was voor zowel de jury als het publiek de beste. Heel zelfverzekerd, volgens sommigen lichtjes arrogant, met de nodige gebaren en mimiek had hij het over de haarperikelen van de man. Zelf stelde hij zich daarbij in de positie van de vrouw. Zijn discours over politici was misschien een makkelijker doelpunt maar toch best grappig: "Wat een politicus ook kakelt, zijn haar schreeuwt gewoon de waarheid. Willy Claes: glad. Dehaene: plat. Herman Decroo: die kumuleert bovenop zijn andere kumuls nog eens grijs met zwart. Hugo Schiltz verft wel zijn haar, maar mij loft hij niet. Hij gebruikt een goedkoop soort plix, waardoor hij geregeld blauw uitslaat." Het publiek ging hoedanook voor de bijl en ook de voltallige jury zat al snel in zijn broekzak. Ook in de improvisatieronde toonde Viaene zich heer en meester. Bovendien slaagde hij erin zonder aksent te spreken wat voor vele andere Westvlamingen even moeilijk is als garnalen pellen met bokshandschoenen.

De gelukkige winnaars kregen een stapel Acco-literatuur en voor de verliezers is er altijd nog volgend jaar. Viaene kreeg bovendien nog een vliegrijs voor twee personen naar Boedapest. Het zou wel eens een zeer geanimeerde vlucht kunnen worden.

Bruno De Vos

Tandarts gevaarlijker

Uorige week keurde het schepcollege van de stad Leuven de nieuwe aanvraag voor de bouw van een opslagplaats voor licht radioactief afval van de KU Leuven aan de de Croylaan goed. Hierbij ging het college niet over één nacht ijs. Bij een vorige aanvraag kwam er immers veel protest van de omwonenden en ondermeer daarom werd er negatief geadviseerd. Jos Van Neck, diensthoofd van de Preventiedienst Veiligheid, Radio-protectie en Milieu van de KU Leuven, wijst erop dat de reacties van de buurtbewoners vooral emotioneel geïnspireerd zijn en ingegeven worden door onwetendheid. Handschoenen, spuiten en schorten die gebruikt zijn in de labo's worden immers gekwalificeerd als licht radioactief afval. Bij een bezoekje aan de tandarts die een foto van je gebit maakt, word je veel meer blootgesteld aan radioactieve straling dan bij een bezoek aan het afvalcentrum.

Vorig jaar in juni diende de KU Leuven voor de eerste keer een aanvraag bij de stad in voor het bouwen van een afvalgebouw met chemiekluis, vlak bij de Fonteinstraat in Heverlee. De bewoners van de Fonteinstraat, die helemaal niet gelukkig waren met een opslagplaats voor licht radioactief afval in hun achtertuin, richtten een soort actiekomitee op. Via strooilijstjes en een petitie wilden zij druk uitoefenen op het stadsbestuur. Hun actie was succesvol. Het schepcollege adviseerde negatief en de bouw kon niet doorgaan. Hierop wijzigde de universiteit haar bouwplannen en diende een nieuwe aanvraag in. De opslagplaats komt nu vlak achter de gebouwen van het Rekencentrum en de Preventiedienst van de KU Leuven in de de Croylaan te liggen, en is dus veel verder verwijderd van de bebouwing kom in Heverlee. Vorige donderdag zette het schepcollege dan het licht op groen. De universiteit kan starten

met de bouw van de opslagplaats.

Schrik

Bruno de Welde, werkzaam op de Milieudienst van de stad legt uit: "De reden waarom de stad de eerste keer geen toelating gaf voor de bouw is eigenlijk omdat wij niet goed op de hoogte waren van de plannen van de universiteit. Wij zaten vooral met de schrik dat het optrekken van de opslagplaats de aanzet zou zijn voor het uitbouwen van een heel containerpark. En dat vinden wij niet zo'n goed idee. Ondertussen heeft de universiteit haar plannen gekoncretiseerd en hieruit blijkt duidelijk dat het in de toekomst bij dat ene gebouw

zal blijven. Overigens is er ten gevolge van dit voorval een betere samenwerking gekomen tussen de unief en de stad. Omdat bedrijven zelf verantwoordelijk zijn voor hun afvalverwerking was de stad niet op de hoogte van de verwerking van de afvalstroom van de universiteit. Hierin is er dus nu verandering gekomen. En dat is uiteraard beter voor beide betrokken partijen."

Vervalstokkage

Jarenlang heeft de KU Leuven voor de verwerking van haar radioactief afval een beroep gedaan op de diensten van Belgoproces. Vanaf volgend jaar komt daar wellicht verandering in. "De reden waarom wij een eigen opslagplaats voor licht radioactief afval bouwen is vooral van financiële aard", zegt Jos Van Neck van de preventiedienst van de KU Leuven. "Tot nu toe werd al het radioactief afval opgeslagen door Belgoproces, maar daar maakte men geen onderscheid tussen licht en zwaar radioactief afval. Al het afval wordt daar voor driehonderd jaar gestokkeerd. Je ziet meteen dat

zoiets enorme kosten met zich brengt. We hebben het hier over een bedrag van ongeveer vierentwintig miljoen frank. Daarom hebben we besloten om zelf in te staan voor de opslag van dat soort afval. Het gaat hier immers om kortlevende isotopen met een halfwaardetijd van gemiddeld honderdertig dagen. (Voor wie geen licentie natuurkunde heeft: dit betekent dat na ongeveer honderdertig dagen de hoeveelheid radioactiviteit gehalveerd is). De vervalstokkage hiervan bedraagt gemiddeld twee jaar." Na de vervalstokkage worden de stoffen gescreend op hun radioactiviteit en daarna verbrand, samen met het medische afval.

Annie Deckx

Het universitaire afval

Elk jaar wordt aan de unief tonnen afval geproduceerd. De verantwoordelijkheid voor de verwerking hiervan valt volledig onder de bevoegdheid van de KU Leuven. De stad Leuven is immers enkel verantwoordelijk voor het ophalen van huishoudelijk afval. Bedrijven moeten hiervoor privéfirma's aanspreken. Vuilnis produceren kost dus geld, veel geld.

Universiteitsafval kan men onderscheiden in twee grote afvalstromen: risicoafval zoals chemisch afval, radioactief afval en bacteriologisch afval enerzijds en kantoor- en specifiek afval als papier, glas, metaal, hout, sloofafval en tuinafval anderzijds. Het is duidelijk dat het vooral de eerste stroom is die de universiteit het meeste zorgen baart. De verantwoordelijkheid voor die afvalstroom valt dan ook onder de bevoegdheid van een speciaal hiertoe opgericht orgaan: de Preventiedienst Veiligheid Radioprotectie en Milieu. Zij coördineert zowel het preventiebeleid als de selectieve inzameling en afvoering van dit soort afval. Om een beter gezicht te krijgen op de aankoop, aanwezigheid en verwerking van gevaarlijke producten werd een centrale aankoopdienst opgericht die nauw samenwerkt met de Preventiedienst. Die laatste moet immers zijn goedkeuring geven bij de aankoop van gevaarlijke stoffen. De bedoeling is om het gebruik te beperken en voorwaarden op te stellen voor de verwijdering van dat afval. Het inrichten van een centrale aankoopdienst stelt de universiteit tevens in staat om de producten van bij hun aankomst tot op het moment van de verwerking te inventariseren en te volgen. Afhankelijk van het gevaar en het soort afval worden de afvalproducten ingezameld in daarvoor geëigende verpakkingen, gelabeld en gerecycled of gestokkeerd tot de verwerkingsbedrijven ze ophaalt.

De tweede afvalstroom stelt minder problemen en valt onder de bevoegdheid van de logistieke dienst (afdeling schoonmaak). Het grootste deel hiervan bestaat uit kantoorafval, ongeveer tienduizend kubieke meter. Negenig procent hiervan is papier. Het is nauwelijks te geloven dat men pas sinds vorig jaar is begonnen met een selectieve inzameling hiervan.

(ad)

berichten

Mediamanipulatie

Op maandag 22 januari nodigt Medica Frans Aerts uit om te spreken rond het thema "Manipulatie in de media". De auteur is docent media-etiek en kunstfilosofie aan de hogere Sint-Lucasinstututen.

Zelf gebruik makend van videofragmenten, verduidelijkt hij hoe en in welke mate televisie de mens beïnvloedt, of op welke manier de mediamakers proberen informatie, emotie, of wat ze ook willen tot bij hun publiek te brengen.

Alspraak op maandag 22 januari in het MSI om 20.30u.

Druk in Leuven

Ook de Psychologische Kring gaat de interkulturele toer op. Op woensdag 24 en donderdag 25 januari organiseert ze "Druk in Leuven", een ultieme combinatie van allerlei tv-shows.

De deelnemers zijn de pressessen, die hun kring vertegenwoordigen, en profren. Zij komen terecht in spelonderdelen uit ondermeer "De Drie Wijzen", en "Familieraad". De mensen van het RITS en het Narafi zorgen voor live-beelden op twee schermen in het decor. Op woensdag spelen Ekonomika, Politika, VTK en VRG, een dag erna treden Psychologie, Historia, Germania en Medica aan. Muzikale interventies komen van Brunch en De Mens. Het begint om 20.30u (deuren 20.00u) in PDS, en toegang kost 200 fr (vkv. 150).

NIEUWE POWERBOOKS!

POWERBOOK 190
Microprocessor : Motorola 68LC040 66/33 Mhz
Geheugen : 4 of 8 MB RAM, uitbreidbaar tot 40 MB
Opslag : Interne 500 MB harde schijf

POWERBOOK 2300

Microprocessor : Motorola PowerPC 603e 100 Mhz
Geïntegreerde rekenkundige processor
Geheugen : 8 MB RAM, uitbreidbaar tot 56 MB
Opslag : Interne 750 MB of 1.1 GB harde schijf

POWERBOOK 5300

Microprocessor : Motorola PowerPC 603e 100 Mhz
Geïntegreerde rekenkundige processor
Geheugen : 8 MB RAM, uitbreidbaar tot 64 MB
Opslag : Interne 500 MB of 750MB harde schijf

Apple Center EasyWare Vaart 31 3000 Leuven tel 016 23 10 20 fax 016 29 41 24
Geopend elke dag van 9 tot 19u, zaterdag van 10 tot 18u

Stuur mij uw herfst catalogo

Naam :
Bedrijf :
Adres :
Postcode : Gemeente :

Veto
s Meiersstraat-5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 22
Nummer 16
15 januari 1996

Ver. uitg.: Annie Deckx
Hoofredactie: Bart Eeckhout
Redaktieecretaris: Annie Deckx

Redactie: Kristof Braeckeleire, Henk Dheedene, Joris Janssens, Martijn Graumans, Tom Michiels

Doka: Kristof Braeckeleire, Dirk Bernard, Peter Dhondt, Filip Gyssemans, Katrin Vandebosch

Medewerkers: Dietmar Bosmans, Bruno De Vos, Sabine Liefver, Peter Roelens

Layout en Vormgeving: Annie Deckx, Henk Dheedene, Bart Eeckhout, Martijn Graumans, Peter Roelens, Hans Vandenaebale, Koen Verheyden

Dtp: Filip De Keukeleere, Hans Vandenaebale

Tekeningen: Jeroen Eindredactie: Bart Eeckhout, Koen Verheyden

Spelling: Bart Eeckhout

Internet-Veto: <http://hagar.arts.kuleuven.ac.be/projects/veto>
e-mail: veto@hagar.arts.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaster Leuven (016/22.04.66) *
Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Opplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr;
buitenland: 600fr; steun vanaf 1000fr;
over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redaktievergadering
iedere vrijdag namiddag om 15.00 u

Agenda
Elke 2de en 4de maandag 20.00u
VASTE SPEELAVOND
Blood Bowl League, RPG card games
Woe 17/01 20.00u
MAGIC CLUB DE GOBLINS
Duoturnooi, Type 2, geen sideboard
Vrijdag 3/2, iedere vrijdag om 20.00 u
VASTE ROLLENSPEELAVOND
The Lonely Mountain
Templestraat 155 - 3000 Leuven
tel.: 016 29 29 04
ptsas@lonmountain.be
GRATIS
schoon(tra)ctief
voor lezers

zoekertjes

√ Forza Italia: Fozzy K.O.!

√ De uitbuiting van de derde wereld, overdeven afvalproductie, wegwerpvelvaart, foute arbeidsverhoudingen...: hoog tijd om in actie te komen tegen Mc Murder! Maandag 15 januari 1996 aan de 'kotmadam' om 16.15u!! Kom zeker af!!

√ Letty(ie), jij tweede kan. geneeskunde, op oudejaarsavond om 00.00 u stipt, zat je naast me aan een tafeltje, stempel in de hand. Wanneer zie ik je terug? Jan

√ Een gelukkige verjaardag aan Maarten!

√ Vlaamse matras verovert Italiaanse markt.

√ Chiro Joho speelt toneel: "Oei... hij is in de zwijm geval, vite de mond aan de mond!"

√ Gelukwensen voor Larissa De Rop zijn welkom op OLV 52. Proficiat Larissa.

√ Wij wensen de portoluit veel sukses met haar partiele. 014.

√ Wie speelt huisvester? Sportraad zoekt U. Telefoon is 32.91.33, fax is 32.91.99, of kom eens naar het Sportkot.

√ Elke hond likt zijn eigen klootjes.

√ Wel Jong, Niet Hetero! Op maandag 22/1 organiseren de homo- en lesbogingeren van "Het Goede Spoor" een kroegtocht door Leuven. Als je nog nooit naar een activiteit gekomen bent, is dit een aanrader. Afspraak om 20 u voor Alma 2. Info in neutrale, gesloten envelop via PB 113, 3000 Leuven 3.

√ Zuig ook eens porto uit je duim.

√ Beste echte en beste schaduwkijnde, goed blokken, hard werken, beetje afzien...: fijne partiele!

√ Anders cindigt alles in rijst met kokosnoot...!

√ MCC, jij bent voor mij mijn sjokolade en mijn porto.

√ Aktie! Tegen alles, voor niets, en vlug nog wel.

√ International Pen Friends, Hertogenlaan 37, 3210 Linden. Stuur 2 zegels van 16 fr voor meer info naar bovenstaande adres.

√ Speciaal voor alle verse Klootjes: partiele-permanentie in kafee L&W.

√ Mitterand dood, nu nog Chirac.

√ Wel Fozzy, wat heeft dat te betekenen?

√ Gezocht: Bende van de Witte Schorten.

Beloning: aanhangwagen. KR

√ Ik verzamel lege telefoonkaarten. Wie wil zijn opgebruikte voor mij bijhouden (niet voor

niets)? Ruilen is ook mogelijk (binnen- en buitenlandse)! Brockmans Michael. tel: 016/40.18.62. Tip: vraag ook je medestudenten die dit niet gelezen hebben om hun kaarten bij te houden voor u.

√ Het List komt eraan. Speel eens babysit voor een buitenlandse student en contacteer Sportraad.

√ Welkom aan al degenen die terug zijn uit Gambia.

√ Heeft u wel gezien in wat voor patronen de paddestoelen de grond uit komen? Als u die kon lezen.

√ U vraagt, ik draai: ik typ voor u al uw teksten (NL, Fr, Eng, D) op tekstverwerker en print ze af op laser. Zeer verzorgd werk. Ook voor vertalingen van niet-technische teksten (NL, Fr, Eng, D) kunt u bij mij terecht. Christel Hemeryckx: 02/410.79.20

√ Aanbod: verslaggever van grappige verslagen. Prijskaartje: 25.000fr. KR

√ Na de Scorpio-oudejaarsfuif heeft de kuisploeg sleutels gevonden. Kom ze terughalen voor we alle koten geprobeerd hebben; 32.28.90 (Philippe). Wie andere dingen (lief, geld) wilt kwijtgeraken op een Scorpiofuif komt woe. 31/1 naar de Rumba.

√ Gewoon mensen, die hebben geen deugd. Wij volgen gewoon de natuur.

√ Op woe. 24/1 bent u in 't Plectrum. Een Kloifuif wacht op u.

√ Wij daarentegen op uw zoekertjes.

√ Orlee en Steven, wat dachten jullie van vrijdag 26 januari?

JO MEUWISSEN

bvba

Alle verhuur video-, klank- en lichtmateriaal.
Videoschermen tot 4 m.
DISCOBAR EN CD's met of zonder D.J.

016/201.301

Het "groene" copy-center van Leuven.
Gerecleerd en 100% chloorvrij papier
Thesissen - Cursussen - Folders
Formaat A5 tot A2
ALLE inbindingen, Plastificeren tot A3
Snel - verzorgd - volledig afgewerkt

CANON Kleurkopie 50 Fr. en minder.
van 9 u. tot 22 u. doorlopend.
zat. 10 u. tot 17 u.

Tiensestraat 118
3000 Leuven
tel.: 016 - 23.70.30
fax: 016 - 23.34.31

advertentie

agenda & ad valvas

DOOR KOEN VERHEYDEN

MAANDAG

20.00 u **VOORDRACHT** Soloproducties laatstejaarsstudenten afdeling woord, in Konsertzaal Lemmensinstituut, Herestraat 53, toeg. gratis, org. Lemmensinstituut.

20.00 u **FILM** "The Doom Generation" (1995) van G.Araki, shot on location in hell (zie artikel p.8), in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.

20.00 u **VORMING** 'Marxisme, kapitalisme en socialisme, met prof. R. Boehm, in Maseereelclub, Ierse Predikherenstraat 25, toeg. 100/60, org. Maseereelclub vzw & Imavo vzw.

22.30 u **FILM** "Totally F***ed Up" (1993), flikkerversie van de Hollywood-tienerkomedie, in Stuc (zie p.8), toeg. 100/150, org. Stuc.

22.30 u **FILM** "The Doom Generation", G. Araki, in Stuc (zie p.8), toeg. 100/150, org. Stuc.

DINSDAG

18.30 u **VORMING** Informatiebeurs en vergadering 'Werken in het buitenland', in MSI 03.18, org. Coördinatiecommissie plaatsingshulp.

20.00 u **KONSERT** Laatstejaarsstudenten optie instrument en zang, in Konsertzaal Lemmensinstituut, Herestraat 53, toeg. gratis, org. Lemmensinstituut.

20.00 u **KONSERT** 'Four of a Kind', in Minnepoort, toeg. 300/200, org. Jeugd & Muziek.

20.00 u **LEZING** 'Het Zaire van Mobutu', door Zana Etambala (historicus), in KC Romaanse Poort, toeg. 100/150.

20.00 u **TEATER** 'De bittere tranen van Petra von Kant', door Campustoneel, in Kapel Zwartzusterscollege, Zwartzustersstraat.

20.30 u **TEATER** 'Het Vieruurtje', van Boris Vian, door teatengroep Los Cojones del Toro & Trisan (zie p.7), in Dansstudio, Arenberginstituut, Naamsestraat 96, toeg. 200/300, org. Stuc.

21.30 u **KONSERT** P. Couter, in Café 't Plectrum, Naamsestraat 46, toeg. gratis.

22.30 u **FILM** "The Doom Generation", G. Araki, in Stuc (zie p.8), toeg. 100/150, org. Stuc.

22.30 u **FILM** "Three Bewildered People in the Night", van G. Araki (zie p.8), in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.

WOENSDAG

13.00 u **VIDEO UUR KULTUUR**: 'Omgevingsgeleiden', videowerk van P. Van Damme, A. Torfs, J. Persijn en S. Loehr, in Stuc, toeg. gratis, org. Stuc & Kultuurcommissie.

14.00 u **FILM** 'Jeugdstorm' (1947) van G. Geens & J. Jacobs, in Vlaams filmmuseum, Vanderkerlenstraat 30, toeg. 50/30/20.

20.00 u **KONSERT** Laatstejaarsstudenten optie instrument en zang, in Konsertzaal Lemmensinstituut, Herestraat 53, toeg. gratis, org. Lemmensinstituut.

20.00 u **TEATER** 'Montagnes Russes', door De

Tijd (zie p.7), in de Stadsschouwburg, toeg. 450, org. KC Leuven.

20.00 u **KONSERT** 'Import/Export', door T. Al Sur, in Predikherenkerk, OLVrouwstraat, toeg. 400, org. KC Leuven.

20.00 u **VIDEO** 'Omgevingsgeleiden', videowerk van P. Van Damme, A. Torfs, J. Persijn en S. Loehr, in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.

20.00 u **FILM** 'Jeugdstorm', (1947) van G. Geens & J. Jacobs, in Vlaams filmmuseum, Vanderkerlenstraat 30, toeg. 50/30/20.

20.00 u **TEATER** 'De bittere tranen van Petra von Kant', door Campustoneel, in kapel Zwartzusterscollege, Zwartzustersstraat.

22.30 u **FILM** "Totally F***ed Up", van G. Araki (zie p.7), in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.

DONDERDAG

20.00 u **KONSERT** Laatstejaarsstudenten optie instrument en zang, in Konsertzaal Lemmensinstituut, Herestraat 53, toeg. gratis, org. Lemmensinstituut.

20.00 u **TEATER** 'De bittere tranen van Petra von Kant', door Campustoneel, in Kapel Zwatze Zusterscollege, Zwartzustersstraat.

20.15 u **TEATER** 'August, August, August', door Amusements Teater Leuven, in Sinjaal Omroepcentrum, Vaart 25.

20.30 u **FILM** "The Doom Generation", van G. Araki (zie p.8), in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.

20.30 u **DANS** 'Antilichaam', van M. Vanrunxt, in Vlamingenstraat 83, toeg. 200/300, org. Stuc.

20.30 u **VERGADERING** 'Recht op Vluchten': voorbereiding solidariteitsdag van 27/01, in Los Buenos, Parkstraat 14, org. Recht op Vluchten.

22.30 u **FILM** "Three Bewildered People in the Night", van G. Araki, (zie p.8) in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.

VRIJDAG

20.00 u **KONSERT** 'Hoogtepunten uit de Duise barokmuziek', o.l.v. L. Laurent, in Predikherenkerk, OLVrouwstraat, toeg. 650/500/300, org. KC Leuven.

20.00 u **TEATER** 'Blooivoets in het park', van N. Simon door KT De Dillezonen, in de Stadsschouwburg.

20.00 u **KONSERT** Greenpeace — 'Water Music Suites', van GF Händel door Il Fondamento, in Predikherenkerk, OLV-Vrouwstraat, org. KC Leuven.

20.00 u **TEATER** 'De bittere tranen van Petra von Kant', door Campustoneel, in Kapel Zwartzusterscollege, Zwartzustersstraat.

20.15 u **TEATER** 'August, August, August', door Amusements Teater Leuven, in Sinjaal Omroepcentrum, Vaart 25.

20.30 u **DANS** 'Antilichaam', van M. Vanrunxt (zie p.8), in Vlamingenstraat 83, toeg. 200/300, org. Stuc.

22.30 u **FILM** "Three Bewildered People in the Night", van G. Araki, in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.

ZATERDAG

20.00 u **TEATER** 'Blooivoets in het park', van N. door KT De Dillezonen, in Schouwburg.

20.00 u **TEATER** 'De bittere tranen van Petra von Kant', door Campustoneel, in Kapel Zwartzusterscollege, Zwartzustersstraat.

20.15 u **TEATER** 'August, August, August', door Amusements Teater Leuven, in Sinjaal omroepcentrum, Vaart 25.

ZONDAG

20.30 u **FILM** 'Looking for Langston', van I. Julien

& 'Flames of passion', van R. Kwietniewski, in kafee Couperus & Cocteau, Diestestraat 245, toeg. gratis, org. De Roze Drempel.

21.00 u **KONSERT** 'Country Music Station', in kafee De Kroeg, Oude Markt, toeg. gratis.

21.00 u **VERGADERING** Leuvens Actiecommissie tegen Besparingen in het Onderwijs, in Los Buenos, Parkstraat 14.

MAANDAG

11.00 u **VERGADERING** werkgroep 'brochure middelbaar onderwijs', in 's Meiersstraat 5, org. Kringraad/Sociale raad.

20.30 u **TEATER** 'Heldenplatz', van T. Bernhard door Maatschappij Discordia, in Stuc, toeg. 200/300, org. Stuc.

Alfa

• 15/01 Begindag partielepermanentie, in Kafeteria L&W.

Crimen

• 15/01 om 17.00 u: Begindag permanente profeksamens. • 17/01 om 20.00 u: Fakbar-avond, in De Rector. • 18/01 om 18.00 u: Eten, in Alma 2. • 22/01 om 20.00 u: Film-avond, in DV 91.54.

Eoos

• 16/01 om 20.00 u: PV, in Perma.

Germania

• 15/01 om 11.00 u: Begin eerste kanopvang met gratis drank, in Perma. • 22/1 om 18.00 u: Presidiumvergadering. • 22/01 om 20.30 u: Kantus, in Ambiorix.

Historia

• 15/01 om 09.00 u: Begin partielepermanentie. • 21/01 Tema-avond "Griezel", in Fakbar L&W.

ISHA

• 16/01 om 19.30 u: Film "Malcolm X", ingeleid door An Depoortere, in MSI 00.28.

Katechetika

• 15/01 om 08.30 u: Begin dagelijkse permanentie voor eerste kamers (gratis koffie, koekjes, thee, fruitsap en pastorale gesprekken), in KD.

Klio

• 15/01 om 09.00 u: Begin partielepermanentie, in Kafeteria L&W. • 15/01 om 14.00 u: Ambient-namiddagtap, in Fakbar L&W. • 22/01 om 19.30 u: Avondtap, in Fakbar L&W.

Kringraad

• 19/01 om 20.00 u: Informatieve uiteenzetting over Socrates-Erasmus, door Mevrouw De Clopper (UIA), in MT 00.16.

LBK

• 22/01 Revue. • 22/01 Begindag Half-Time.

Medica

• 16/01 Info-avond Amnesty. • 16/01 om 20.00 u: Centrale Raad, in Zabo 1. • 16/01 om 21.00 u: Vlaams Bierfestijn, in Doc's. • 18/01 om 20.00 u: Echte Vlaamse Breughel-avond. • 22/01 om 18.00 u: 8e Finale IFB minivoetbal, in Rood terrein. • 22/01 om 20.30 u: Tema-avond "Manipulatie in de media", in MSI.

Politika

• 18/01 Jeneveravond, in Kafee.

Psychologische Kring

• 15/01 om 20.00 u: Kringvergadering, in 00.14. • 16/01 Vertrek studiereis met Jorgen en Kristin naar Luxemburg.

Wina

• 19/01 om 09.00 u: Industriedag der Wetenschappen, op Kampus Heverlee.

Frederic Vancautereren stelde de Almaperikelen te boek

"Dit was de derde keer dat mijn sla wegwandelde"

In februari verschijnt bij Acco "Almaperikelen", een bundeltje reacties, commentaren en kritieken van studenten op de Almakeuken. Frederic Vancautereren, licentiaatstudent handelswetenschappen, is de bezieler van het initiatief. "Het idee ontstond eerder toevallig vorig jaar bij een vriend en mezelf. We vonden het wel een leuk idee om de grappigste reacties te bundelen en uit te geven in een boekje. Het suggestieprikbord in de Alma's wordt immers veel gelezen door de studenten. We namen contact op met een aantal uitgeverij. Acco reageerde het meest enthousiast en was onmiddellijk bereid om het werkje uit te geven. Ook Alma was bereid mee te werken. Zij moesten ons immers de reacties van de studenten overhandigen. Ik kreeg wel vijf dozen en verschillende enveloppes met alle reacties van het laatste jaar."

"Nooit of te nimmer heb ik zulke lekkere schoenzolen gegeten"

Niet evident nochtans dat Alma zijn medewerking verleent aan zo'n project. De studentenrestaurants krijgen via de suggestiebus immers heel wat kritiek en negatieve reacties te slikken. "Wij zien helemaal geen redenen om geheimzinnig te doen over kritiek van de studenten," stelt Jozef De Witte, directeur van Alma. "Hoe meer reactie, hoe beter." vindt hij. "Immers, voor elke student die reageert, zijn er vijftien andere die hetzelfde denken. Voor ons is het een uitstekende parameter om te peilen naar de bevindingen van de Almabezoekers. Het is een soort service naar onze klanten toe, zo krijgen zij het gevoel dat we echt rekening proberen te houden met hun opmerkingen. Bovendien helpen die commentaren ons soms verder. Ontevreden klanten maken, zo zou je kunnen stellen, tevreden klanten. Zo zagen we ons ten gevolge van de reorganisatie in Alma 3 genoodzaakt om budgettaire redenen de 'jstooig' te verwijderen. We kregen hierop heel veel reacties maar er was ook een student die voorstelde een zelfbedieningsstelsel op te zetten. Nu kan je in ons restaurant weer schepijs krijgen. Op die manier zijn wij en de klanten geholpen. En indien iemand echt niet tevreden is, dan geven wij graag een gratis maaltijdticket."

"Voorzie zaag, bijl, hamer en beetel als bestek."

Hoewel Alma vrij veel reacties van de studenten krijgt, varieert dat aantal tussen de restaurants onderling. Bij Alma 2 en Sedes krijgt men de meeste reacties. In de eerste plaats is dat wellicht te verklaren door het publiek dat deze restaurants bezoekt. Maar ongetwijfeld spelen de gevatte antwoorden van de respectievelijke geranten in deze restaurants ook een rol.

In het boekje van Vancautereren zijn ook die antwoorden opgenomen. Hoewel de opmerkingen vroeger centraal beantwoord werden, is het studentenrestaurant daarvan afgestapt. De geranten doen dit nu zelf. Zij weten immers het best wat er mis is met een bepaald gerecht en zij zijn ook best geplaagd om er wat aan te doen. "En", zo zegt De Witte, "indien een student niet tevreden is met zijn eten, dan kan hij gewoon teruggaan om een andere schotel te halen."

"Betaalt u mij een nieuw vals kunstgebit als ik mijn tanden hierop breek?"

"Het is ongelofelijk wat er allemaal bij komt kijken als je zo'n boekje uitgeeft," zegt Frederic Vancautereren. "Ik geef het boekje uit in eigen beheer en dat kost mij vijftienderigduizend frank. Uiteraard kan ik dat niet volledig zelf betalen en daarom heb ik voor de financiering van mijn project beroep gedaan op een aantal bedrijven die zich richten tot het studentpubliek. In de eerste plaats is er Alma zelf die sponsort, maar ook een bank en een bioskoopketen dragen bij. Acco stelde mij voor om het boekje te verkopen aan 195 frank. Dat kan ik wel begrijpen aangezien de uitgeverij daarop twintig procent voor zichzelf houdt. Maar omdat het niet mijn bedoeling is om winst te maken, hoop ik dat de sponsoring genoeg zal opleveren om de verkoopprijs naar omlaag te halen tot 120 frank."

"Olla vogolas hebban nestas begunnan hinase ic ende yoghurt-saus"

Frederic Vancautereren: "Ik heb geopteerd om van het boekje alleen maar een verzameling reacties te maken. Het had uiteraard anders gekund. Ik had de reacties kunnen werken, bekomentariëren of zo, maar daar zou ontzettend veel werk in gekropen zijn. En dat wou ik eigenlijk niet. Ik zit immers nog in het bestuur van een tennisclub, ik voetbal ook graag en bovendien heb ik nog een lief ook."

"Ik vind het een origineel idee van Frederic om zo'n boekje uit te geven en we hebben dan ook afgesproken dat hij in de hal van de Almarestaurants zijn boekjes mag verkopen" zegt directeur De Witte. "Maar ik vraag mij af of de prijs die hij wil vragen, niet teveel geld is voor het studentpubliek. Het is al bij al maar een vijftienveertig pagina's tellend boekje. Bovendien is het een louter opsomming van de reacties. Op geen enkele manier draagt hij zelf iets bij, hij levert geen commentaar, geen beschouwingen, geen verhaal. Dat doet toch af aan de waarde, vind ik. Volgens mij moet je zo zijn om die prijs ervoor te willen betalen. Als je moet kiezen tussen een Alma-schotel en dat boekje is voor mij de keuze snel gemaakt."

"Waar is het frietenmeisje met de weelderige boezem gebleven?"

"De allergrootste reacties en persoonlijke kritiek op het personeel heb ik niet opgenomen in de bundel. De Almadirecteur had mij dat ook expliciet gevraagd," aldus de auteur.

De Witte: "Op geen enkel moment heb ik ook maar enige beperking opgelegd om bepaalde reacties niet te publiceren. Wel heb ik tegen Frederic gezegd om kritiek gericht aan een bepaald personeelslid niet te publiceren. Die vette madam achter het buffet of zo... Zoets is toch al te kwetsend. Ook persoonlijke positieve reacties zijn weggelaten. Dat zou immers niet fijn zijn voor de overige werknemers in Alma."

Wel is het zo dat het betrokken personeelslid altijd van de aan hem of haar gerichte kritiek op de hoogte wordt gesteld en indien nodig wordt het personeelslid tot de orde geroepen. Maar ik ben zo vrij om die nooit uit te hangen op de prikborden. Niet iedereen hoeft zo iets te lezen."

"Geen plakkertjes in mijn eten alstublieft"

In het boekje zijn ook een aantal reacties opgenomen waarin studenten hun beklag doen over bedelaars en muzikanten die in de restaurants over de vloer komen. "Dat is geen eenvoudig probleem," vindt De Witte. "Sommige studenten nemen echt aanstoot aan die mensen. Dat kunnen wij ook wel een beetje begrijpen. Daarom staan wij niet meer toe dat muzikanten of zelfs organisaties zich in het restaurant zelf begeven. Willen ze zichzelf voorstellen of geld inzamelen dan kunnen ze dat altijd in de hal doen. Het probleem met de bedelaars situeert zich voornamelijk in Alma 1 in de Bondgenotenlaan. Na de verhuus naar de Tienestraat zal de aanwezigheid van bedelaars ongetwijfeld verminderen. Maar zelf weet ik niet goed wat je daarmee aanvangt. Zo heb ik eens gezien dat iemand de niet volledig leeggegeten schotels van de transportband haalde en ze zelf opat. Ik heb toen niets gedaan. Je kan zo iemand moeilijk weggagen."

"Zit hier behanglijm in de puree of zo?"

Als je het boekje doorneemt, zijn er ook een aantal reacties op de grootte van de porties en de hoeveelheid groenten die geserveerd wordt. "Vroeger durfden de porties nogal eens variëren afhankelijk van het restaurant. Ook de prijzen voor een schotel waren soms niet overal gelijk," zegt De Witte. "Daar hebben we toen wat aan gedaan. Voor elke schotel werd een eenheidsprijs opgesteld en voor alles werd een gemiddelde portie bepaald. Het kan dus zijn dat in vergelijking met vroeger de grootte van een portie verkleind is. Maar het is allerminst onze bedoeling om de studenten op hun honger te laten zitten. Als je dus een te kleine portie hebt, kan je altijd bijvragen."

"Lasagna met en lasagna zonder stenen misschien?"

Een belangrijke kritiek die vrij veel terugkomt, is het feit dat er, voornamelijk in de Sedes, te weinig groenten geserveerd wordt. "Ook ik vind dat", voegt De Witte toe. "Sedes heeft het laatste jaar eigenlijk wel meer problemen gehad. Volgens mij een soort van imago-probleem. Vroeger serveerden wij daar allerlei zuiderse en eksotische gerechten, maar tegenwoordig kan je overal pizza en nasigoreng eten. Sedes moet zich dus vernieuwen. In februari beginnen we overigens met de 'gratis-groenten'-actie."

Toch vinden de meeste studenten en professoren het nog steeds de moeite om naar Sedes te gaan, hoewel we de laatste jaren toch een ander publiek hebben. Tot voor enkele jaren was Sedes nog steeds het restaurant van de beter bemiddelde en, hoe vreemd het ook klinkt, franstalige student. Met de nieuwe fakulteit economie voor onze deur is dat veranderd. Gemiddeld komen onze klanten één keer in de week naar Sedes."

Annamie Deckx